

Людина. Доля. Епоха...

Літературний альманах

Випуск 5-6

Харків
 ВИДАВНИЦТВО
Гедорко

2021

УДК 82-1(470+571+477)(059)

П27

Видається в авторській редакції

Передерій С. І.

П27 Людина. Доля. Епоха... Випуск 5-6: Літературний альманах. —
Харків: «Федорко», — 2021, — 60 с.

ISBN

УДК 82-1(470+571+477)(059)

ISBN

© Передерій С. І., укладач, 2021
© Федорко М. М., оформлення, 2021
© «Федорко», видавництво, 2021

Світлана Передерій

*Директор Центральної міської
бібліотеки ім. В. Г. Белінського*

За десять років літературний конкурс «Людина. Доля. Епоха.» відкрив багато талантів, багатьом молодим поетам та письменникам подарував перше визнання та надав путівку у творчий світ.

Літературний конкурс «Людина. Доля. Епоха.» було запроваджено нашою бібліотекою в 2011 році. Тоді у конкурсі взяли участь тільки 8 харківських поетів, але з кожним роком наш конкурс стає більш популярним, розширюючи свою географію...

З 2014 року конкурс проходить вже за підтримки міського департаменту культури. Літературний конкурс «Людина. Доля. Епоха.» стає щорічним, стає більш масштабним, з'являються нові цікаві номінації, а з 2016 року в рамках літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» стартував дитячий творчий конкурс «Світ у дитячих руках», в якому із задоволенням беруть участь юні літератори, музиканти та художники.

А чудовий щорічний літературний альманах «Людина. Доля. Епоха.» надає змогу переможцям конкурсу побачити свої твори на його сторінках, стати відомими, отримати об'єктивну оцінку читачів...

Сьогодні, в складний час епідемічних обмежень, нам дуже хотілося по-особливому відзначити цю подію, створити атмосферу свята і, звичайно ж, подарувати усім присутнім відмінний настрій... Тому ми вирішили провести урочисте нагородження переможців конкурсів в Центральному міському парку культури та відпочинку.

Вперше переможці конкурсів «Людина. Доля. Епоха.» та «Світ у дитячих руках» разом із дипломами отримали і подарунок від видавництва «Ранок» — сертифікати на придбання книжок в мережах книжкових магазинів «Книголенд».

Ми щиро вітаємо переможців літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» та дитячого творчого конкурсу «Світ у дитячих руках» і бажаємо здоров'я, творчого натхнення та багато цікавих ідей і яскравих вражень...

Ми сподіваємося, що читачам та гостям Центральної міської бібліотеки ім. В.Г. Белінського буде дуже цікаво ознайомитися з літературними творами переможців конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» на сторінках літературного альманаху «Людина. Доля. Епоха.» № 5–6.

Час минає дуже швидко... І вже Центральна міська бібліотека ім. В.Г. Белінського запрошує талановитих літераторів взяти участь в літературному конкурсі «Людина. Доля. Епоха.» 2022 року.

У мишки тоже на щеках веснушки —
Я краской рисовала их полдня!
Теперь на свете нет милей игрушки —
Он самый лучший мишка для меня!

ЧУВСТВО МЕРЫ

Во французском ресторане,
В модном бежевом кафтане
Элегантный крокодил
С аппетитом проглотил
Двадцать свеженьких лягушек
И двенадцать сырных плюшек!
Не наевшись, взял добавку —
В сладком соусе пивяку,
Восемь сливочных улиток,
Шоколада десять плиток,
И воды — всего стаканчик —
Чтоб не растянуть кафтанчик!

ОДУВАШКА ДУНЯ

Одувашка Дуня пахнет тёплым летом,
А её причёска Солнышком согрета!..
Я влюблён в Дуняшу с самых малых лет!
Нет цветка милее! В чем её секрет?..
Если вам известно, сообщайте мне!
Мой почтовый адрес: «Кактус на окне»

В ГОСТЯХ У ЧЕРЕПАХИ

У черепахи дом из черепицы,
На крыше дома обитают птицы,
Растут черемуха с черешнею в саду.
Сегодня я на ужин к ней зайду!
Она нальет мне суп из чечевицы,
Украсит тортик россыпью корицы,
Черникой спелой щедро угостит,
Похвалит мой отменный аппетит,
И тихо песенку чудесную споет —
О том, что время очень медленно течет,
О том, что нам не нужно торопиться —
Ведь так мы не успеем насладиться
Секундами, минутами, часами,
И даже днями, целыми годами
Мы не успеем их заметить даже
А ведь они не повторятся дважды!

РОСИНКИ

На каждой травинке
Сверкают росинки
А в них отражаются небо и лес —
Таких я не видел на свете чудес.

Я взял бы росинки,
Сложил их в корзинки
Пусть будет со мною мой лес до небес!
Но лишь прикоснулся — лес сразу исчез.

И небо пропало,
И капель упало,
И вновь засияло на влажной траве.
Я молча стоял на волшебной канве —

И диву давался,
И очень старался
Запомнить получше чудесный узор.
Я краше картины не видел с тех пор!

ВОЛШЕБНОЕ СИЯНИЕ

На круглой удивительной Земле
Хватает места даже Чудесам
Волшебное мерцание во мгле
Среди снегов и льдин я видел сам

Сквозь плотную серебряную ткань
Светились яркие прекрасные лучи
Меж небом и землей сияла грань,
Волнуясь пламенем чарующей свечи

Метель, натамцевавшись, спать легла
Ветра затихли с нею в унисон
Рассеялась серебряная мгла
И явью стал мой дивный полусон

Сверкая блеском тысячи огней
Торжествовало чудное сиянье
Оттенки драгоценнейших камней
Переливались в краску без названья

Я взял бы краску и полярным светом
Раскрасил улицы, дороги, поезда —
В неповторимом, славном мире этом
Пусть будет радостно и весело всегда!

Наталія Грайворонська

Переможець літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2021р.

Грайворонська Наталія (Мамедова Наталія Павлівна), членкиня ТАЛ «Слобожанщина», лауреат семінару-конкурсу «Молода Слобожанщина», 2019–2020 років, переможниця національного конкурсу малих літературних форм ім. Анатолія Лупиноса, 2020, лауреат літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха», 2021

* * *

Пам'яті Івана Коржа, поета і друга

Пофуркували коні десь безсило,
Танок яскравий ватра почала...
У тиші ночі скрипка голосила,
Віддаючи частиночку тепла.
Вбирала згуки річкова затока —
Відлуння йшло то вшир, то вдалечинь...
Вогонь співав, живились його соки,
І думалось про крихкість поколінь.
Грав циган вільно, ніби скинув шори.
Струна бриніла десь із глибини...
Я плакав чи то з радості, чи з горя
І був мовчазним свідком дивини.

* * *

Коли сонце сіда за рікою,
Бур'янці особливо прекрасні.
Їх смарагди заховані млою
В таємницях побожного щастя.
Хтось пісні колискові колише,
Десь шепочуть про пристрасть
в стодолах...
У безвітрі настояна тиша —
Бур'янці лиш лоскочуть подоли.

СТАРОВИННИЙ АЛЬБОМ

з Людмили Ліндюк-Єлисеєвої

Чуприна рудава летить над чолом
І брови урозтіч під нею.
У пам'яті досі дідусів альбом —
Світлини пропахчені клеєм.
Ретельно застібнутий кітель-двуряд.
Є шпага, печатка на пальці,
Вагомість у погляді — людям навряд
Забути його, не зухвальця.

Антонівських яблук багатий приплід —
Онуків розкішне галуззя...
Молодший бешкетник — два рочки навскид

—
З брегетом знайомить картузик.
Для фотосюжету — випадок вдалий —
На сукні жабо є в бабуні...
Усе таке рідне... моментів чимало
Альбом нагадає красуні.
Мій приятель вірний, здається, з тих пір
Ми завжди були нерозлучні.
І клени, й далекий ялиновий бір
Оркестру відлунюють гучно...
Рідня метушиться, народ у дворі,
Кружляє задумливо вальс
Серця наші здатний альбом відігріть,
Світлини ж відроджують час!

БЕРЕГИНЯ

Шукає тінь погожа днина,
В медах солодких тануть клени
І серед розкошів зелених
Кілочки сухорляві тину.
Бабуня сива біля плоту
Вив'язує шкарпетки внукам,
Щоб до кінцевої розлуки
Заповісти турботи дотик...
На жаль, зозуля не дає
Надії на майбутнє літо,
Долаючи дурні приміти,
У шпичок гострики гарують.
Луною десь летить «ку-ку»,
Поволі голоси зникають...
Округа шпичками змикає
Усе, що сталося на віку.

ПІВДЕННИЙ ВІТЕР

Хмарочоси, паркани та мури...
Світ великий — людина дрібна.
Мінарети немов присягнули
Доторкнутись до неба і дна.
Важко жити, хитаючись в вірі,
Страшно впасти в безвітрі тим більш.
Може, мури тому й оковирні,
Щоб душа відпочила скоріш?
Помолюся і я серед ночі,
Бо на ранок мій будень зійде...
Сіра безвість намуляла очі —
Лиш мовчанки безглузді і тре...

Жовкне, мре ця південна країна —
Вітер хижо піском обсипає...
Зичний поклик луна муедзина —
До магрибу вірян умовляє.

БІЖЕНЦІ. ПОКЛИК ПРЕДКІВ

Якщо болить, болить довіку,
І скільки б часу не пройшло,
Так само дме полинний вітер
І небо в хмарах — бите скло...
І де б не був, все скимле туга,
У сни приходить каяття,
Що не вберіг, що кинув друга...
Відплата чи невороття?
«Саригелим» не просто пісня:
Сьогодні спогад, завтра — зойк.
А в грудях від образи тісно —
Мов постріл в спину, «азер», «гой»...

Шляхи Господні незбагненні,
І розпач часом накриває,
Тож чай і «гардаш»-теревені,
Як рідний прапор, зігрівають.

Анна Зеленова

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2021г.

Харьковчанка. Экономист по образованию и поэт, писатель по призванию. Автор сборника стихов и прозы «Непредсказуемость», куда вошли произведения на украинском и русском языках.

Баранки в стеклянной банке.
Две чашки чая. Стемнело.
В окно постучался ветер,
И Месяц глядит несмело.
На кухне тепло и сладко:
Рассыпался сахар...
Здрасьте!..
Смеёмся. Я собираю
Крупинки белого счастья.
А завтра декабрь нагрывает...
А мы не купили картошку...
Ну, как-нибудь перезимуем:
Тут до весны немножко...
Пополним запасы баранок,
А так же стеклянных банок.
Мы просто съедим всё варенье,
Повидло, компоты, соленья.
И наново в них закатаем
Наш смех и две чашки с чаем.

УТРО. ИНЕЙ

Стынет небес молоко,
Воздух хрустально-синий
И на душе легко,
А за окошком иней.

Тонкая белая шаль,
Нити изысканно свежи,
Полупрозрачна вуаль,
Полупрозрачны одежды...

Скрыта вся грязь. Чёрный цвет
Не доминанта, как прежде.
Вечный кудесник — рассвет,
Словно художник заезжий,
Розовым выпишет след,
Зимы потревожа надежду...

ВЕЗЕНИЕ

Мне везёт на котов, на свекровей и книги,
На приятных людей и отличных друзей.
Мне на сплетни везёт, аферистов, интриги,
На танцоров хороших, весёлых врачей...

Мне везёт на мечты, на свободные мысли,
И на страшные сны мне везёт иногда,
На копанье в себе, на реальности смыслы,
Хоть понять их, увы, мне дано не всегда.

А ещё мне частенько везёт на сомненья,
На печали и радость, на счастье и боль,
На стихи, на грехи, шоколадки, печенья,
И, чего уж лукавить, везёт на любовь.

Иногда на убытки везёт, на улыбки,
И на отпуск раз в год, где у моря прибой...
Мне на жизнь повезло!
Это ведь не ошибка,
Что случилось родиться

везучей такой?

Розквітає бузок під вікном у бабусі.
Кіт Васілій четвірку малят сторожить.
Пиріжки. Менший брат на колінах дідУся.
Тротуаром струмочок весняний біжить...

Ми, немов паперові кораблики білі,
Що в дитинстві пускали гуртом по воді,
Розпливлись.

Розлетілись світами на крилах,
Відірвавшись від зграї своїх лебедів.

Та куди б нас, дорослих, не кидала доля:
За далекі кордони, за кращим життям,
Коли край, то на серці — бузок і тополя
В найріднішим дворі. Отаке вороття.

ФИЛОСОФСТВУЯ

Кружатся в небе снежинок перья,
Пляшут вихрем в неистовом, вечном танце,
Словно горлицы расправляют крылья,
Обнимают неслышно, Небес посланцы.

То ушедшие души
над горизонтом свиделись,
И не могут друг с дружкой наворковаться:
Им для этого вечность отмеряна.
Видимо,
Порой лишь так
самым близким дано встречаться.

Сотни тысяч зим и миров проходят,
А в инструкции к людям
нет кнопки «меняться»:
Лёд, с сердец остывших, весной не сходит...
Брат на брата с мечом постоянно ходит
С невозможностью их забралам подняться.

Зато все мы подобие Божье,
плоды от Его усердия,
Раненые стрелой Купидона
не только в земных сражениях,
Попиваем чай в лазаретах
с сестричками милосердия,
Философствуя под ночное
снежинок кружение...

Захворіла.
У грудях — біль.
Зблідло личко.
Тоненькі зап'ястки
Ще тонкіші.
З очей — сіль.
Тож скоріше під ковдру до пастки...

Тож мерщій до твоїх рук,
До коханих цілющих обіймів...
Мое сердце твоему — стук,
Ти — турботу мені постійну.

І на ранок відроджуюсь знов:
Поцілунок в потилицю сиву...
У дрібницях панує любов:
В моїй сумці твій бутер із сиром...

НА ЗГАДКУ ПРО ДРУЗІВ

А він все пише свої прозові твори вночі,
Під місячним сяйвом сидячи
Біля старої хати.

І в листі його яблунь зазіхають сичі:
Чомусь їм закортіло
Сюди кожен день прилітати.
Може, щоб його привітати?

Так. Це точно.
Свої відчувають свого на відстані
Майже в милю,
Або, навіть, в тисячі миль...
Навіть, коли навколо шторми
І, особливо, коли повний, дзвінкий
Та спекотно-нещадний штиль.

Той час і те місце
Стають раптом такі особливі,
Що навіть самий надійний маяк
Не може вловити жодної емоційної хвилі.
Але ж справно світить вночі
Таким, як ти...
Й тим двом...
Твоїм...
Що сичі.

ПО ДОРОГЕ ИЗ РАЯ

Снова лето прошло,
как когда-то и где-то уже...
Снова канули в мутные воды
речные надежды,
И багряного золота краски
в листвы коллаже,
Предвещают лишь блеск
и несбыточность грёз, как и прежде...

И Она отдала, хоть её Он совсем не просил,
И он принял из рук её плод,
этот дар, замирая...
До конца их двоих так никто никогда
не простил,
И они всё идут и идут по дороге из Рая.

ПЕРШИЙ СНІГ

Закономірність це, ачи просто збіг?
Та в понеділок зрання випав перший сніг.
Вкрив акуратно дахи та гілки дерев...
Листя руде на землі — сивуватий лев
Гриву розчісує травами. То листопад
Трохи розгублено дивиться на снігопад,
І я задивляюсь на білих комах з-за вікна...
Завжди зненацька

і раптом приходить зима.

Руслана Коваленко

Переможець літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2021р.

Студентка першого курсу факультету іноземних мов. Навчаюсь в ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 18 років. Дуже багато пишу і майже увесь свій час присвячую поезії і літературі. Маю понад 150 поезій і пишаюся тим, що розвиваюсь, бо не люблю витрачати час впусту. Беру участь у різноманітних конкурсах, бо дуже хочу бути почутою. Я вірю в свій талант та в те, що він чогось вартий, бо моя Поезія — це моя історія, мої

відверті почуття, які я можу виразити своїм серцем і душею лише на папері. Хочу, щоб люди мене почули та знайшли у моїй поезії хоча б половинку себе. Також, займаюся музикою, співаю та вивчаю іноземні мови.

«Я — маленька частинка цього світу, яка прагне постійного розвитку».

СУЧАСНІСТЬ СЛОВА

Сучасність перекрыла розум,
Усі ми тут без вороття,
Комусь натхнення, кому вроду,
Ось це і є наше життя.
Усі ми люди на планеті,
Але ж про кого ці вірші?
Чому ми всі такі далекі
Від одкровення на душі?
Без доброти і без бажання,
Без чистих крапель простоти,
Ми осучаснили страждання,
Шляхетних німфів чесноти.
Ми безіменні навкіИ,
Лише тоді, коли без Бога.
Сучасність тягнеться в роки,
А люди тягнуться до Слова.

ЛІС

Спить Ліс. Заснули дикі груші.
Десь пролетить метелик повз сади,
А поряд сплять дерева невмирущі,
Вони стоять вже більше ніж віки.
Я сяду там, де вишні розквітають,
Де мене чують трави россяні.
Всі наче сплять, а зіроньки співають
І ріки обмиваються в імлі.
Спить Ліс. Заснула вже й калина.
Я чую лоскіт прохолодних миль,
Я чую, як кохається долина
У ніжних косах синюватих хвиль.
І як гаї гойдають тихий обрій
Я бачу кразь тумани вогняні.
Цей Ліс живий — він зовсім не порожній,
Він кожний раз всміхається мені.

ДУША ПОЕТА

Душа поета — не проста,
Вона наповнена снігами,
Що лється наче та вода,
Розлита джерелом кохання.
Душа поета — як той сон,
Про неї мріють навіть діти,
У ній прихований шансон,
Реальність нікуди подіти.
Ця бездоганність у серцях,
Вона прикуда до симфоній,
Така знесилена, в рубцях,
Але ж красива..без іроній.
Душа поета — повна мрій,
Вона лікується віршами
Без сподівання, без надій
вона живе пером страждання.
Душа поета вчиться жити
У чорно-білих сторінках,
Вона живе, бо повна світла,
Бо повна радості й тепла.

XXI

Здається разом, а йдемо окремо,
Як нібито і не знайомі зроду.
Якась заплутана і дивна теорема,
Що не пояснює нікому і нічого.

Які Ми є? Безокі марнотрати,
Талановиті правнуки дідів,
Без почуття, і совісті зарплати
Собі добра ніхто ще не нажив.

Несеться рік шалений у століття,
І дні летять, як цифри на табло
А Нам.. що Нам? Душі чиєсь лахміття,
Що аж ніяк не каже про добро.?

Ми всі разом і це лише уява,
Такий собі незграбний привілей:
Ось дожились і ось тобі заява,
Що всі живуть окремо. Без Людей.

СТАРІ ФОТОГРАФІЇ

Старі фотографії — найцікавіші:
Там пам'ять й моменти з життя,
Ми там живі, трішки добріші,
Сміємось та граєм в квача.

Ми там прості, ми там звичайні,
Такі особисті, без фальшу і зла
Ми там брудні та неохайні,
Там радість і сміх без кінця.

Ми там щасливі, дитячі такі
В босоніж у схованки грали,
Забиті коліна та перші рубці,
В альбомах усе зберігали.

Старі фотографії — найцікавіші,
Вони такі щирі й прості,
Старі фотографії — найкрасивіші,
Бо ми там живі..
Бо ми там живі..

КОЛИСЬ ...

Колись у життя твоє прийде людина,
Така, про яку ти просив небеса.
І вона у житті твоїм буде єдина,
Та сама красива і добра душа.

І саме в цей час, коли стомлені руки
І очі, коли вже не бачать світи.
Вона забере із життя твого муку
І біль, що так тяжко лежить на душі.

Прийде та сама: красива й легка
Невтомна, жаданна, спокуслива, вірна
І губи її, як безкрила вода,
Тебе наче сон, наче мрії обіймуть.

Колись і душа твоя буде як дзвін,
І очі твої обітнуть всі орбіти.
Ти тільки знаходь, як шукаєш її —
Людину, що більше усього на світі!

ОДИН

Будь водночас чемним й гарним
Для звичайнісіньких людей.
Для всіх розумних — бездоганним
І просто світлом для очей.

Для егоїстів будь відвертим
І одночасно будь красивим,
А для допитливих і впертих
Лишайся добрий і сміливим.

Водночас чесним й незалежним
Для справедливих і святих.
Для божевільних будь кумедним,
А для складних лишись простим.

Будь просто світлом для людини,
Хто б не пройшов ці береги
Будь добрим, гарним і щасливим
Бо може ти такий один.
А я люблю, коли шумлять гаї

А я люблю, коли шумлять гаї,
Коли вітрець звіває з них опилу
Віялом, створивши синю хвилю
І розкидає ніби сяйво по землі.

Люблю гаї у їх пору цвітіння,
Де квіти обмиваються дощем
Немов то кущ окутаний плющем
Осяйний сонячним промінням.

А іноді вони мовчать мов не живі,
Утішившись вечірніми зірками.
Й нічними в тихім небі журавлями
Вони хлюпочуть наче кораблі.
Ось за що люблю я ці гаї!

НЕ ОСКОРБЛЯЙТЕ МАТЕРЕЙ

Не оскорбляйте матерей,
Не забувайте их любити,
Ведь нету никого родней,
Счастливей и дороже их.

Благодарите матерей,
За жизнь, подареную ими,
И обнимайте их сильней,
Любите просто их любыми!

Не оскорбляйте матерей,
И дорожите ихним взглядом
Всегда встречайте у дверей,
И угощайте шоколадом.

Дарите мамам комплименты,
И каждый день цветы носите,
И даже в трудные моменты
Не думая, им помогите.

Не оскорбляйте матерей,
Других на свете не бывает,
Рассказывайте все скорей
Пока их огонек пылает.

Галина Пашкова

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2020 г.

Живет и работает в Харькове. Член Харьковского клуба песенной поэзии им.Ю.Визбора, посещает литературную студию «Третий цех».

Желтый цветочек в лужице,
Словно звезда-девчоночка,
Что заблудилась на небе
И соскользнула вниз.
В водовороте кружится,
Лихо ерошит челочку,
Осуществив желание
Свой совершить круиз.

В ярком нарядном платъице
Пляшет на водном зеркале,
Как золотая капелька,
Вымытая дождем.
Все очень-очень нравится
Мерить земными мерками:
Ей океаном кажется
Маленький водоем.

И лепестки, как лучики,
Нас примиряют с буднями,
Компасом верным служат нам,
Путь проложив уже.
Хочется верить в лучшее!
Все непременно сбудется!
Мокрый цветочек в лужице –
Звездный мотив в душе...

Катит на юг трамвай
Утренним октябрем.
Радости – через край,
В двигателе – подъем!

Он позабыл расчет,
Он изменил маршрут:
Даже трамвай влечет
К отдыху и теплу.

Что ему гвалт людской?!
Ведь по ночам в депо
Снится морской прибой,
Небо без облаков.

Горы его зовут,
Манят к себе леса...
Как изменил маршрут –
Даже не понял сам.

Путь ежедневный вдруг –
Словно рутинный мрак...
Вот и трамвайный круг –
Дальше нельзя никак.

Рельсы – в кольцо змейей...
Но, к запрещеньям глух,
Звездною колеей
Катит трамвай на юг.

Рельсы – в кольцо змейей...
Им прозвенев: «Салют!»,
Звездною колеей
Катит трамвай на юг!..

Я не брошу тебя, не брошу,
Всех советов словам назло.
Вот опять ледяной порошей
Между нами путь занесло.

Пусть мне выстрелят в сердце прямо,
Но тебя из него – никак...
Я уверена, это – драма.
Кто-то скажет: «Какой пустяк!».

Я не брошу тебя, не брошу,
Подожди меня, подожди.
Между нами снежат пороши,
Между нами текут дожди.

Между нами буйнит солнце,
Между нами — ветра, ветра...
Знаю, мы от разлук спасемся,
Коль не завтра, тогда вчера.

Я не брошу тебя, не брошу,
Все быльем пускай поросло.
Вот которой уже порошей
Между нами жизнь замело.

Всюду снег. Но под ним, быть может,
Колобродит всюду весна.
Вспоминай меня, мой хороший,
Вспоминай меня, вспоминай...

Которое столетие подряд
Мы правдой вперемешку с ложью дышим...
Пусть нам одно и то же говорят,
Но каждый слышит то, что хочет слышать.

От собственных проблем спасенья нет —
Себе мы сами голову морочим.
Пусть даже одинаковый сюжет —
В нем каждый видит то, что видеть хочет.

Постичь пытаюсь истину до дна,
То гениев мы ищем, то злодеев.
И даже если цель у нас одна,
У каждого в душе своя идея.

Мы рьяно переделываем мир,
Не ведая его предназначенья...
А может, нам задуматься на миг?..
Или остановиться на мгновенье?..

В круженье дней, в сплетении событий,
Желаний, мыслей, взлетов, неудач
Такая есть профессия — целитель,
А по-простому — доктор или врач.

Что он врачует — душу или тело?!
Вопрос до неприличия не нов.
«Не навреди и худшего не сделай» —
В его трудах основа из основ.

К спасенью жизней — тяжкая дорога...
Но в медицине существует клан:
Мы называем их — «врачи от бога»,
За доброту и редкостный талант.

Они из тех, кто возродит надежду,
Возьмет за руку, выведет из мглы.
На них надеты белые одежды,
Лишь в знак того, что помыслы светлы.

Ах, наши бы слова — да Богу в уши...
Ведь в мире, где земная слава — дым,
«Врачи от бога» собственные души
Все по частицам раздают больным.

Недолог путь, душа не бесконечна...
И вот, когда раздастся: «Аз воздам»,
«Врачи от бога» по дороге в вечность
Приходят к Богу в исцеленья храм...

Время идет, забирая с собою
Наши мгновенья,
Время нас лечит бедой и борьбой —
Учит терпению.

Наши надежды — неверны и зыбки —
Тают с годами.
И превращаются наши улыбки
В зло и страданье.

Мы вспоминаем добро и веселье
Реже и реже.
Мы пожинаем то, что посеем,
Так же, как прежде.

Мы не считаем потери, ошибки,
Горечь сомнений
В нашей дороге к извечной вершине —
Пику стремлений.

Нас отравляют цинизм и неверье
В лучшее завтра.
Мы открываем последние двери —
Чаще внезапно...

Мы так слабы, что боимся порою
Собственной тени.

...Время летит и уносит с собою
Жизни мгновенья...

* * *

Манит мерцание свечи,
Вокруг загадочные тени,
В тиши вечерней помолчим,
Рассеяв остроту мгновений.

Несносен расставаний час,
В тоске и грусти ожиданья,
Огарок у свечи погас,
И нет разлуке оправданья.

У причала

Опустевший причал у реки,
Лист опавший плывёт одиноко...
На воде облака так близки,

Виталий Меланич

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2020г.

Закончил Харьковский институт радиоэлектроники. Автор книг «Жизнь как река» и «Знайти себе».

Печатался в альманахах г. Киева, г. Сумм, г. Харькова, г. Глухова, г. Хмельницкого. Дипломант поэтического фестиваля «Время Визбора – 2015» (г. Харьков) и 3-го Всеукраинского конкурса им. Леся Мартовича – 2017 (г. Жовква Львовской области). Член Палицинской академии.

Манит мерцание свечи,
Вокруг загадочные тени,
В тиши вечерней помолчим,
Рассеяв остроту мгновений.

Несносен расставаний час,
В тоске и грусти ожидания,
Огарок у свечи погас,
И нет разлуке оправданья.

У ПРИЧАЛА

Опустевший причал у реки,
Лист опавший плывёт одиноко...
На воде облака так близки,
И вербы растревожённый локон.

Здесь светло и уютно с тобой,
Мы встречались всегда у причала,
Словно связаны здесь мы судьбой,
Здесь весна нас порой величала...

ОСЕНЬ

Закружила душу осень
Разноцветною листвою...
Только сердце лета просит,
Чтоб подольше быть с тобою.

Заигрался клён с берёзой,
Стал подобен музыканту...
Дождь казался серой прозой,
Растекаясь по асфальту.

Перекрасил лес наряды,
Оголились перелески...
И всегда рябине рады,
За багровые подвески.

СОЛНЦА ЛУЧ

Взлетел над лесом солнца луч,
Как взгляд уснувшего востока,
И вырвался из темных туч,
Желанно, быстро, одиноко.

Он пробежался по реке,
Украшив берег в одночасье,
И засветился в ручейке,
Как будто всюду ищет счастье.

А день вступил уже в права,
Щедра на краски стала осень...
Манила неба синева –
Та, что мечты мои уносит.

О ГРУСТИ

Дни уходят без счастья,
Как забытый урок,
Высших сил здесь участие,
Или жизненный рок.

Все, надежды на завтра,
Этим только живёшь...
Надоела «массандра»,
Да и льстивая ложь.

Улыбаешься утром,
Невзначай, иногда...
Только грусть почему-то,
Как в саду лебеда.

Надежда сорвалась лавиной,
Как будто кто-то нашептал...
И день вновь расстилался длинно,
Устало ветер пролетал...
Как в детстве слушал назиданья,

И ошибался, как всегда...
Спешил на новое свиданье,
Хотелось вновь услышать: да!

Ты вернёшься, я знаю, вернёшься,
Колокольный пробудится звон,
По аллее со мною пройдёшься,
Будет ветер нам петь в унисон.

Стали выше кусты и деревья,
И не сможет река не узнать...
Нас мечта в золотом оперенье,
Словно в детстве научит летать.

Жил на виду. Для всех ажур,
Но кто заглядывал мне в душу?
Пока, прощай! Привет, bonjour,
Смеюсь, а грусть всё душит, душит.

При встрече в словесном обмене,
В сердцах разгорелась вдруг страсть,
Хоть были в плену чувств и мнений,
Безмерна желанья власть.

Раскрылась душа в поцелуе,
Без воздуха мир замирал,
И месяц над домом танцует,
Нас в новую жизнь провожал.

Рассыпан день осколками минут,
А телефон молчит твой почему-то,
Хотя мгновенья чувства стерегут —
Меня жизнь, судьбу нежданно, круто.

Взорвал звонок растерянный простор,
Весть от тебя, как искорка надежды,
И радостно в общении простом,
Минуты счастья потекли, как прежде.

ОЖИДАНИЕ

Вечер угрюмый, дождями укрытый,
Вновь разлетелись друзья.
В чашке лишь кофе стоит недопитый,
Капли по стёклам скользят.

Ветер на крышу пробраться стремится,
Дробью откликнулась жуть,
Капля за каплей без усталости мчится.
В сердце надежда на весть...

ГИТАРА

Вечерняя веет прохлада
И воздух в смущении чист,
И будто за встречу награда,
На сцене играл гитарист.

А звуки там птицей взлетали,
Покорно ложились у ног,
И мчались в забытые дали,
Вплетая аккорды в венок.

И словно небесные чары,
На лицах смогли засиять.
Волшебные звуки гитары,
Старались округу объять.

То радостно, то чуть тревожно,
Она продолжала звучать,
И здесь ты поймёшь, что возможно,
От песни без крыльев летать.

Я не люблю хвалебных од,
Чужих признаний,
В глазах открылся небосвод
Гуляя с нами.

Ушедших лет, невзгод, проблем,
Прошла усталость.
Лишь горечь вечная дилемм
В душе осталась.

Мне дышится с тобой легко,
Судьбе спасибо.
Когда взлетаешь высоко,
Как жизнь красива!

Вновь цветной покров опавших листьев,
Закружил под нашими ногами,
Вижу озабоченные лица,
Шеи всех обласканы шарфами.

Хочешь лета, а приходит осень,
Закрываясь спешно на запоры,
Ветер листья переулком носит,
Словно наши старые раздоры.

Виктор Лавров

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2020 г.

Родился в 1947 году. Окончил Харьковский инженерно-строительный институт по специальности инженер-строитель промышленного и гражданского строительства. Работал на руководящих должностях в строительстве в Дружковке, Краматорске, Киеве и в Крыму. Очень любит юмор. Ушёл на пенсию — начал писать юмористические рассказы, миниатюры и стихи. Печатался в газете «Дружковский рабочий» и в ежегодном альманахе «Созвучие» г. Дружковка.

ЩИТ ЛЮБВИ

Интересный у меня есть щит.
Он в душе тихонечко сияет.
Любит справедливость, не молчит.
От невзгод нас с милой защищает.

Заболела очень. Щит любви
Положил тебе я к изголовью.
Бог увидел и сказал: «Живи!
Все болезни лечатся любовью!»

Как-то встретил женщину. Молчит.
А глаза приветливо сияют.
Только понял: между нами щит!
И душа её не принимает!

Восхитила очень красота,
Словно мне открылись двери Рая.
Только щит мне шепчет: «Нет, не та!
Нет, не та! Любимая другая!»

Так живём по-прежнему втроём,
Я и ты. И щит любви вिताет!
Нас поймёт, кто слышал обо всём,
Кто в любви и жизни понимает!

ПОЕЗД СЧАСТЬЯ

Поезд счастья снится снова, снова!
Вновь не успеваю на него.
И во сне волнуюсь: жизнь сурова.
И билетов нет ни одного!

Поезд счастья, жаль, пришлось расстаться.
Огоньки мелькают всё быстрее.
И теперь не знаю, как добраться
До последней станции своей.

Кто успел, те вовсе не грустили.
И в купе все заняты места.
С нетерпением ждут, чтоб объявили:
«Выходите! Станция Мечта!»

Ну а я? Возьму свою гитару
И опять пойду на тот вокзал.
Буду петь всем молодым и старым,
Кто на Поезд счастья опоздал!

ПТИЦА СЧАСТЬЯ

Осень, не рассказывай мне сказки
Вместе с горькою полынь-травой.
И, Весна, не строй, не строй мне глазки-
Больше не нарушишь мой покой!

Ни о чём я больше не мечтаю,
И душа спокойна, словно спит.
Но, вдруг Птица Счастья пролетает,
Вспомню всё. И сердце защежит!

От твоей любви я просто таял.
Так хотел прекрасного ещё!
Только Птица Счастья, пролетая,
Больше мне не села на плечо!

Годы, годы быстро промелькают,
И бывал весёлым я порой!
Чем тебе запомнился, родная?!
Неужели только сединой?!

ЧТО ЖЕ ТЫ НЕ ПЛАЧЕШЬ, МИЛАЯ...

Что же ты не плачешь, милая?
Просто мы теперь друзья!
У тебя глаза красивые,
Но любить мне их нельзя.

Замечтался ночью дивною.
И забрезжит вдруг рассвет.
Где-то, где-то плачет иволга...
А ответов нет и нет!

Облаками нежно-синими
Повенчал нас месяц Май.
Но глаза мои счастливые
Я прошу: «Не забывай!»

Стали чувства безответными.
Ты уходишь. И скорей.
Только дни, что были вместе мы,
Были лучшими из дней!

ПРОБЕЖАЛА ОСЕНЬ...

Пробежала Осень, отшумела
В жёлто-рыжих отблесках огня.
Вот так и проходит неумело,
Неумело тает жизнь моя!

И себе напомним я несмело,
В пересудах Осени кляня.
Всё, что на душе переболело,
Забери ты, Осень, у меня.

Но оставь рассветы и туманы...
Без любви мне не прожить и дня.
Сам себе скажу я: «Окаянный!
Знаю — ждёшь любимая меня!»

Знаю: ждёшь любимая и веришь,
И прощаешь все мои грехи.
И в душе своей всегда лелеешь
Наши встречи, осень и стихи!

О ЛЮБВИ

Ты назови меня: «Родной!»
Открой мне женские объятия.
Твоё спадающее платье
На пол ложится под луну.

И этот нежный свет луны
Соединит сердца любовью.
И положу я к изголовью
Цветы из нежной тишины.

И будто радостные сны,
Волторны тихое звучанье.
И прекратится ожиданье,
Как две разорванных струны!

ВЕСЕННИЕ МОТИВЫ

Я жизнь сравню свою
С заигранной пластинкой!
А о весне спою
С какою-то грустинкой!

Сейчас, взглянув в окно,
Увидел: снег растаял.
Скучаю. К нам давно
Скворцы не прилетали...

Пусть гнёзда себе вьют.
И их весёлый щебет
Создаст в душе уют,
Давно который не был...

А, повзрослев, птенцы
С родных гнёзд улетают.
И, как мои стихи,
В степной дали растут...

Я тихо им скажу:
— Вам в жизни нет покоя!
Их взглядом провожу
И помашу рукою...

ЖЕНЕ

*С наступающим
50-летним юбилеем свадьбы*

Года несутся всё быстрее!
С тобой мы вместе жизнь прожили.
Дочурку нежную растили.
И вот уж скоро юбилей!

Как будто осень во дворе!
В бокалах лёд давно растаял.
А я люблю тебя, родная,
Как в том далёком сентябре!

Хочу родною называть!
Тебя так любят дочка, внуки.
Твои натруженные руки
Мне разреши поцеловать!

Но только очень не грусти!
Нальём бокалы мы полнее,
Когда дождёмся юбилея
На долгом жизненном пути!

И суд инквизиции в ней,
но только ужасней, таинственней,
и конницы мчащийся рой
монгольской, степной, тамерлановой,
и голос неведомо чей
зовет в омут песней русалочьей.
Во тьме устрашения для
ожили фантазии Гоголя.
Бессонница жарких ночей
огня преисподней черней.

Так иногда случается,
так иногда бывает,
лето всё не кончается,
в августе утопая.

Душное да горячее,
на облака скупое.
Травы допьют горящие
капли росы запоем.

Выжжены вихрем огненным
наши простые души.
Чем же мы с вами сломлены?
Что же вокруг всё рушим?

Сколько в сердцах отчаянья!
Будет ли весть благая?
Лето всё не кончается,
в августе утопая.

Затянет серость, словно тина свет,
Покроют землю, заметут пески пустыни,
Перемешаясь, краски потеряют цвет,
Заплачут нерожденные, умрут святые.
Не будет так!

Блеск молнии, разряд неумолимо быстр,
Огонь коснется неба, запылают дали,
Рассыплет, разбросает миллиарды искр,
Гроза разбудит всех, уснувших сном печали.
Да будет так!

Ты — плоть,
взойдя из праха обратишься в прах,
Ты — ангел, от обилия соблазнов падший,
Ты — человек, ты —
глина в собственных руках,
Ты — бог,
божественность свою не осознавший.
Но будет так!

Слетелись вороны со всей окрестности
в пустынный зимний старый парк.
Так карканье полно зловещности,
как будто жгли здесь Жанну д'Арк.

Кружат бесчисленными стаями
и бесконечен их полет.
Сугробы от дождя подтаяли,
чернеет под ногами лед.

Бессолнечности мгла удушлива,
как одиночества петля.
Опять изранила в ней душу я.
Всё нет весны, всё спит земля.

И небо сине-запредельное,
и солнцем вспоены ветра.
Не умягчает Семистрельная,
тоска сердечная остра.

Спешащий мир, мольба поспешная,
я боль забвением лечу.
Да, грешная, да безутешная
молилась лунному лучу.

Но Божьего не слышно зова мне,
а сердце режут пики скал.
И небо сине-бирюзовое
и ласков солнечный оскал.

Расплескалось небо кровью,
огнен ветренный закат.
Кто своей доволен ролью,
кто — оглохший от расплат.

В тишине ручьи запели,
убаюкан лаской бриз.
Жизни вечные качели —
где-то вверх, когда-то вниз.

Вдалеке гроза рокочет,
пляшет искрами заря...
каждый видит то, что хочет.
Не обманывайтесь зря.

Валерия Белоус

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2019 г.

Родилась в Харькове. Кандидат физ.-мат. наук. Автор и дизайнер нескольких сайтов, среди которых «Добро пожаловать в Харьков!» (интернет-энциклопедия на языках Ukr, Rus, Eng), «Здравствуй, мир! Это я...» (личный сайт). Автор поэтических сборников «На мосту меж двух тысячелетий», «Гранулы», «Птичий клич», юмористического сборника «Перламудровые пуговицы». Последняя публикация — литературно-художественное издание «Взгляд». Член Межрегионального союза писателей Украины. Лауреат литературной премии М. Матусовского. Член Харьковского клуба песенной поэзии им. Ю. Визбора. Член Международного женского клуба духовного общения «Лада» с 2013 г.

МЕТОД СЕЧЕНИЙ

Мне радостно с людьми общенье.
Но наступают времена,
Когда манит уединение
И драгоценна тишина.

О этот праздник одиночества!
О тишь, что исподволь ведёт
Души таинственное зодчество
И подготавливает взлёт
В ту высь, что оком не охвачена,
В невидимые небеса!
Там всё вершится, что назначено,
И происходят чудеса
Согласно всем обетованиям
Царящего там божества,
Чьё мне даруемое знание
Преобразуется в слова...

Так из известных линий чертится
Как бы накинутая сеть,
Чтобы неведомой поверхности
Смогли мы вид уразуметь.
Как формульный её портрет
Приводит к линий извлеченью —
Математический секрет,
Что назван методом сечений.

Каков же метод у поэзии,
Всеиспытующей в тиши,
Когда проводит точным лезвием
Сечения моей души?
Мне остаётся только корчиться,
Терпеть, молчание храня,
И ждать, когда ж за муки творчества
Она вознаградит меня;
Ведь если кубок одиночества
Удастся мне до дна испытать,

Её исполнится пророчество:
Смогу кому-то подарить
Всю сущность дум и чувств моих —
Их видимыми сделал стих.

Во младенчестве, столь давнем,
Среди фраз первоначальных
В память врезались слова мне:
«Утоли моя печали...»

Детство шло среди див таёжных.
Воробьиными ночами
Вторило громам тревожно:
«Утоллли... ммоя... печччали...»

Сладки юности терзанья!
Как часов не замечали
Мы, дорвавшись до свиданья!
«Утоли — моя — печали!»

Трудно быть надёжной, сильной,
Заклинать среди молчанья,
Слёз не кажучи обильных:
«Утоли моя печали...» —

И познать, как жизнь прекрасна
В радостей и бед венчанье,
В ежедневном, ежечасном
«Утоли моя печали...»

Говорят, во мгле туннельной —
К солнцу выход ли, свеча ли —
Свет надежды беспредельной:
«Утоли моя печали...»

Будет миг: не различая,
То ль в конце я, то ль в начале,
Свету я шепну, взлетая:
«Утоли моя печали...»

В этот вечер морозный прозрачен закат,
Снег так звонко скрипит под ногами,
А глаза, как полозья, легко так скользят
Меж ветвей за косыми лучами
Заходящего солнца. И кажется мне –
Так легко дальше жизнь будет длиться
И друг друга сменяющих дивных коней
Снежно-белых, и красных, и чёрных мастей
Бесконечно долга вереница...

В одном окне – робкое солнце,
В другом – агрессивная туча.
Ах, где б взять такое оконце,
Чтоб вид был значительно лучше?
Да чтобы в него не смотрелись
Ни злое ненастье, ни горе,
А только манила бы прелесть
И свежесть спокойного моря!

В одном лице – вижу усталость,
В другом – пароксизм раздраженья.
Ах, если б мне встретить досталось
Такое лица выраженье,
Несущее отсвет участья
И пристального вниманья,
Чтоб было бессильно несчастье
Затмить на добро упованье!

Ах, если бы, если бы, если б...
Пока же нависшая туча
В окно насылает предвестье:
Не скоро погоде быть лучшей.
И встретить пока не случилось
Лица выраженья такого,
Чтоб сдаться хотелось на милость
Победного доброго слова.

Нет ласковых окон и лиц, на беду.
Но встретить их жажду!
Жду...

ПРИХОД И УХОД

Ласковый вечер на землю спустился –
Знай: кто-то умер, а кто-то родился...
Солнышко алое утром восходит –
Старому малый на смену приходит.

Возникновенье, исчезновенье –
А между ними жизни мгновенье.

Век коротая, смеёмся и плачем.
Бед не избегнув, летим за удачей.
Круговращенье смерти и жизни:
Пир в честь рожденья сменяется тризной.
Дань отдаём мы великой природе:
Кто-то рождается – кто-то уходит.

Времени ток отмечают часы:
Вот за порою вечерней росы
Ночь принесла звуки дивных мелодий:
Кто-то родился! А кто-то уходит...
Миг промелькнул – и замер вдали
Выдох последний сына Земли.

Есть же безумцы – готовы поклясться
В вечной любви, хоть сдержать не удастся
Клятвы святой, и готовы любить,
Зная, что может их смерть разлучить!
Звёзды – свидетели на небосводе:
Тот, кто любил, просто так не уходит.

Веря, что смерти сильнее любовь,
Двое послужат рождению вновь.
День, разгорающийся в мирозданье,
Миру младенца подарит дыханье.
Счастлив отец, счастлива мать –
Детям в наследство весь мир передать.

След их не скроет времени замать:
Будут хранить нерушимую память
Дети и внуки, и те, с кем дружили...
Все, кому щедро себя раздали,
Их с благодарностью в вечность проводят.
Тот, кто любил, просто так не уходит.

ПОЛЮБИТЕ ПАРОДИСТА

(Александр Полонскому)

*Полюбите пародиста,
Быстро-быстро, очень быстро
Он откроет ляпсусы в стихах.*

*Жизнь полна импровизаций,
От него не отвяжаться,
Но полезно оказаться
В пародиста-хищника зубах,
Чтоб талант поэта не зачах.*

(Подражание Андрею Вознесенскому)

Хотя в полночный час поэт кропает что-то,
Хотя день творческий безоблачен и чист,
Но – берегись, поэт! Жестокою охоту
Уж на тебя замыслил пародист!

Мечты теснятся, и душа твоя к полёту
Уж приготовилась, и ищет чистый лист
Твоя рука... Но угодить в болото
Излишеств избегай: их чует пародист!

Как ярк пышный флёр банальностей
и штампов,
Как в Графомань накатан путь и бархатист!
Поэт, будь бдителен! На каждом из этапов
Того пути подстерегает пародист...

Но и в погоне за стихом оригинальным
Ты обольщаться не спеши, что модернист.
Взор пародиста вспыхнет вдруг брутально:
За неуклюжесть изничтожит пародист!

Так что же делать, коль тебе попасть
обидно
На острие насмешек колких? Не готов
Ты к пыткам пародиста? Что ж, как видно,
Спасёт одно лишь: вовсе НЕ писать стихов.

Но коль не можешь не писать, то суждено
Тебе мечтать: хоть путь к Парнасу столь
тернист,
Но в куче строк твоих жемчужное зерно
Найти способен будет зоркий пародист.

Я пожелаю добрым кончу разговор:
Да будет жемчуг тот крупнозернист!
Чтоб проводить естественный отбор
Средь стихоплётов, очень нужен пародист!

И как постскрипту сформулирую при
этом:
Не может хищник-пародист не быть
поэтом.
Когда ответить вы ему, друзья, решите,
Пишите на него пародии, пишите!

ХАРЬКОВ. ПЛОЩАДЬ ПОЭЗИИ

Нет, надо быть попроще:
Ну что же в том печального,
Что временные срезы
Теряются вдали?
Когда-то эту площадь
Назвали Театральной...
И площадью Поэзии
Вдругорядь нарекли.

Как не бывает пусто
В святом во всяком месте,
Как водится, культурный
Не пустовал очаг.
Воздвигли там два бюста,
Двух каждому известных

Столпов литературных
С величием в очах.

Там скверик прихотливый
Манил своею тенью...
Поэзии любители
Летели в магазин,
Чтоб сдержанно-хвастиливо
Под липой и сиренью
Всех на скамье ценителей
Новинкой поразить.

Идут, бывало, шаркая,
По площади старушки
И в скверик ненароком
Свернут, чтоб отдохнуть.
Зимой и летом жарким
Задумчиво их Пушкин
Окидывает оком
И провожает в путь.

Кому, скажите, в Харькове
Мешала та поэзия?
И к Гоголю, и к Пушкину
Стекался раньше люд.
Но хвастать иномарками
Сочли теперь полезнее,
В аренду за полушку
Обитель книг сдают.

На площади Поэзии
Всё стало прозаичнее:
«Ниссан» и «Домотехника»,
Риэлтеры царят.
Кругом торговцы резвые,
И банки заграничные,
Дельцы и их приспешники,
Куда ни кинешь взгляд.

Иль вправду, иль пригрезилось?
И в грозы, и в морозы
Всё мимо, всё стремительней
Люд городской бежит.
На площади Поэзии
Толчётся жизни проза,
А Пушкин снисходительно
На всё это глядит.

Ольга Звягина

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2019 г.

Уроженка Курского края. Образование высшее. По профессии психолог. Член Творческой ассоциации литераторов «Слобожанщина», член Курского союза литераторов при КРО Союза писателей России, член Союза писателей Харьковской области «Сиверко» — литературная студия «Нива», член Союза журналистов России, член Международного женского клуба духовного общения «Лада» с 2014 г.

В ЭТОТ ВЫЦВЕТШИЙ ВЕЧЕР ОСЕННИЙ

В этот выцветший вечер осенний
Красной птицей покажется даль,
Сумрак душу окутает тенью...
В этот вечер чего мне так жаль?

Запах грусти от горькой рябины,
Месяц скоро засветит свечу,
Гроздья зрелые, словно рубины...
Боже правый, чего я хочу?!

Ветер влажные сушит ресницы,
Тело замерло, мысли тихи —
Я в объятьях вечерней зарницы...
Дышат болью, тоскою стихи!

Ветка листья небрежно бросает,
Морщит, мысль воспалённая, лоб...
Руки мёрзнут, а щёки сгорают!
Жизнь беспутная, вся как озноб!

Пальцы ищут на шее невольно
Крестик, скрытый под старую шаль...
В этот вечер, чего мне так больно?!
Что мне хочется, что же так жаль?!

НАШЕ СЧАСТЬЕ

Пала грусть на сердце, оставляя метку —
Краденое счастье бьётся птицей в клетке...

Выпустить на волю, знаю не под силу —
Это невозможно, мой дружочек милый!

Ах, открыть бы клетку,
взять бы эту крошку —
Счастье наше, милый, в тёплую ладошку!

Греть его дыханьем, ласковым словечком.
Господу поставить за спасенье свечку!

Вылечить все раны и омыть в купели...
Вольное, родное — холить и лелеять!

Я — любовь, я — милость, радость,
Утра солнечный рассвет!
Я — осенней вьюги сладость,
Нежный золочёный след!

Боже, я твоё творенье?!
Создана твоей рукой?!
Я — мечты и вдохновенье!
Тишь и кротость, и покой...

ЯБЛОКИ ПАДАЮТ...

Яблоки падают в ночь...
Бьются о землю больно...
Прошлом бабье лето
вспомнилось мне невольно...

Вспомнилась вдруг полянка,
где я была согрета
Нежностью и любовью, в то дорогое лето.

В то золотое лето — в тёплую чудо-осень
Лучик светил нам мило
через верхушки сосен...

Холодно смотрит луна! Думается невольно:
«Холодно сердце твоё...» Яблоки оземь!
Больно...

Світлана Єфремова

Переможець літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2020р.

Живе і працює в Харкові. Дипломант фестивалю авторської пісні «Осенний Эсхар 2016». Лауреат XV міжрегіонального фестивалю пісенної поезії «Время Визбора 2017». Лауреат міжнародного фестивалю літературних видань «Редкая Птица 2017» у номінації «Днепровский конкурс». Авторка трьох поетичних збірок. Має публікації в альманахах «Харківський міст» та у літературно-художньому виданні «Третій цех».

ОТВЕРЖЕННЫЙ АНГЕЛ

Отверженный ангел
молился сошедшей богине
у тихой реки,
где неспешный рассвет золотист,
стихов позабытые строки шепча на латыни
и робко целуя одежду невесомый батист.

...Блистая величием
посланных свыше талантов,
судьбой сочинённые роли играя с листа
и всех философских учений
прочтя фолианты —
он понял,
что видимо к истине ближе не стал.

Просил у Создателя
пинту сладчайшего яда,
мосты за собою небрежно сжигая дотла.
Мелькали восторженно музы,
весталки, наяды,
но их песнопенья, увы, не дарили тепла.

...В решениях смелых уже не колеблясь
ни грамма,
на веру приняв соблюдение правил игры,
сандалии сняв у порога старинного храма
и посох забыв у подножья священной горы,
стихов позабытые строки шепча на латыни
у тихой реки,
где неспешный рассвет золотист,
отверженный ангел
молился сошедшей богине,
смущённо целуя одежду невесомый батист.

ДЕВИЧНИК

Вечер осенний, шумит закипающий чайник.
Трётся полосками кот
об оконный наличник.

Смыться с работы
позволил пораньше начальник.
Трое подружек затеяли нынче девичник.

В тесной прихожей оставлены шубки
из норок.
Утка под фирменным соусом
в печке томится.
И ничего, что девчонкам —
немножко за сорок.
Лёгкий румянец, ажурною тенью ресницы...

Сладость муската чуть дремлет
в изящных фужерах.
Дым сигаретный, журналы и карты,
и ноты...
Дамы сегодня одни, с нами нет кавалеров.
Тихо из кухни плывёт аромат бергамота.

Чай разливая, негромко ведём разговоры.
Кот развалился лениво по центру дивана.
...Выткнув в открытом окне листопада узоры,
Осень небрежно поправила пряди тумана.

У докторов — ну прям таки, беда...
Исследовав синдром стихосложения,
не знают, записать его куда —
в недуги
или в средства исцеления...

О реальном пространстве
и времени всё забывая,
Тихих сумерек тени ложатся на чаши весов.
Из соседней Вселенной
доносятся звуки трамваев.
Мы вернёмся туда. Не сейчас.
Через восемь часов.

Надежда Штанько

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2019 г.

Родилась в г. Лисичанске, закончила исторический факультет Луганского пединститута. Живет в г. Константиновка, Донецкой области. Руководитель литературного объединения «Зеркало». Печаталась в поэтических сборниках: «Живу любовью», «На крыльях слова», «Эхо», «Литературная мозаика», «Слово, творящее добро». Автор поэтических сборников: «Моя стежина», «Калейдоскоп», «Однажды вечером», «Цветы запоздалые», «Избранное». Серебряный призер всеукраинского песенно-поэтического фестиваля «Город дружбы приглашает». Серебряный призер литературного конкурса «Человек, судьба, эпоха». Награждена дипломами «За поэтическое мастерство».

ХОЧУ ЦВЕТЕНЬЯ

Весна пришла лавиной светлых чувств
И расплескалась синевой во взглядах.
Политиков, проблем их — не хочу!
Хочу цветенья девственного сада.
Хочу вдыхать, прислушиваться, петь,
Приглядываться, нежно прикасаться
К набухшей почке, к веточке, успеть
Их запахами, ветром надышаться.
Пока жара их не испепелит,
Пока и воздух свеж, и ветер влажен,
Спешу волнение чудное испить,
Мне этот миг так дорог и так важен!
Целую на ночь пальчики внучат,
В раскрытое окно сирень стучится.
И клейких листьев терпкий аромат
Над снами их невидимо кружится.
... Весна пришла лавиной светлых чувств
И нежностью повсюду расплескалась.
Хорошие мои! Я так хочу,
Чтоб вам всегда спокойно, сладко спалось...

ОТОШЛА ПОРА

Отошла пора стихов веселых,
Ведь веселость — юности сестра,
Наполняя грустью ночи соло,
Присыпаю боль моих утрат.
Я грущу о том, что безвозвратно
Утекло сквозь пальцы, не сбылось.
Соловей, беспечный милый брат мой,
Растревожил душу мне до слез.
Соловьи поют и вновь гнезятся,
В ветках старой груши гнезда вьют.
Только как же, как же догадаться
Милому артисту — соловью,
Что к нему прислушаться без грусти

Не могу, хоть песнь его все та ж?
Слушатель пленен его искусством,
Только...вырос слушательский стаж...
Как и прежде, нотная октава
Состоит из самых светлых нот,
Только где вы, юные, куда вы,
За какой умчались поворот
Дни мои счастливые и ночи?
Осень жизни слишком уж грустна.
И душа мириться с ней не хочет.
Да к тому же — на дворе весна...

АХ, СВЕЧИ КАШТАНОВ!

Ах, свечи каштанов! Ах, свечи каштанов!
Опять этот стойкий густой аромат!
Ах, сколько же было с тобою тогда нам?
Ах, сколько же лет это было назад?
Казалось, забыто и тема закрыта,
А время — надежный союзник и врач,
Но что-то болит там, в сердечке сокрыто,
Но что-то болит там весною, хоть плачь.
Подступит нежданно, нахлынет нежданно,
Да если еще соловьи запоют...
Ах, свечи каштанов, ах, свечи каштанов!
Их запахи ночью уснут не дают...

КЛЕНОВЫЙ ЛИСТ

Мне клен прислал в подарок желтый лист.
Огромным мотыльком на подоконник
Он опустился и на нем повис,
Уже в предзимней полудреме сонной.
На лампы свет в полуночном окне
Он прилетел, гонимый суховеем,
И стал моею сказкой в тишине,
Которую я высказать сумею ль?
Я улыбаюсь, протянув ладонь.

Спасибо, старый клен, тебе за щедрость!
 В ней чувствую души твоей огонь
 И дружеский привет ночного ветра...
 О чем листок мне может рассказать?
 О юности своей в пылу апреля?
 О знойном лете, где уж не бывать?
 О соловьев в кленовом царстве трелях?
 О жизни скоротечности земной
 И об осенней неизбежной грусти?
 Кленовый лист! Ночной подарок мой!
 Давай-ка грусть в свои сердца не пустим...

ОТЧЕГО?

Отлюбила давно, отплакала,
 Отболела душа о нем.
 Вместо боли под сердцем вакуум,
 Не сравнимый с былым огнем.
 Не больна разочарованиями,
 Не доступна хмельным страстям,
 Не знакома с хандрой отчаянья,
 Не прислушиваюсь к вестям.
 Не присматриваюсь к прохожим я,
 В силуэтах чужих мужчин
 Не надеюсь узреть похожего,
 Не тоскую я без причин.
 Я свободна и независима.
 Не о встречах моя печаль.
 Амазонкам кричу «брависсимо!»,
 И прошедшего мне не жаль.
 Ожиданием и надеждою
 Не страдаю уже давно.
 Я себя запретила — прежнюю.
 Настоящую — тоже. Но
 И оставшись сама с собою,
 Я признать того не смогу,
 От чего с такой острой болью
 Об отсутствие боли лгу?

ПРОЩАЮ

Прощу за все, в чем был ты виноват,
 И отпущу тебя на все четыре.
 Как здорово свободу ощущать
 И состоянье ни войны, ни мира.
 Как здорово обид не вспоминать
 И, как лекарство, пить хмельную осень,
 И по ковру хрустящему шагать
 Среди дерев, что ни о чем не спросят.
 Сквозь блики солнца, сквозь рябин покой,
 Сквозь ветки оголенные березки.
 И солнечного зайчика рукой
 Поймать на опустевшем перекрестке.
 И ощутив его тепло и свет
 В своей ладони, тихо улыбнуться,
 Почувствовав, что боли в сердце нет,
 И в осень с головою окунуться...

В ОБЪЯТЯХ ОКОВ

Любовь, говорят, умирает
 В объятых семейных оков,
 Ее красота увядает,
 С годами любить нелегко.
 Она попрощается с нами,
 Подчас превратившись в войну,
 И в море семейном цунами
 Погубят любовь не одну.
 А чтобы сего не случилось,
 Любовь потрудиться должна,
 И, выжить средь серости сияясь,
 Стать праздником может она.
 Любовь переходит во что-то,
 Гораздо сильнее ее —
 В простую о ближнем заботу,
 Где «наше» заменит «мое»,
 В сознание себя только частью,
 Где «я» вытесняется «мы»,
 А прежние распри и страсти
 Обузданы: время зимы.
 Где ценятся кровные узы:
 Сливается в общую кровь
 Во внуках и детях, а Муза
 Еще воспеваает... любовь.
 Но это уже не горенье,
 Где сердце и разум сожгут,
 Поблажки, уступки, терпенье,
 Под общую крышей уют.
 Спокойствие трезвого взгляда,
 Отбрасыванье мелочей,
 Общения доброго радость,
 И теплая нежность очей.
 Пусть взгляды уже не играют,
 Но их понимают без слов.
 Любовь не всегда умирает.
 Она переходит... в любовь.

Я ВЫМОЛЮ ТЕБЯ

Я вымолю тебя у всех богов,
 Как главное сокровище свое!
 Моя любовь — река без берегов,
 Заполнившая сердце до краев.
 Я вымолю тебя у всех стихий,
 Твоею тенью стану на земле,
 Лишь о тебе сложу я все стихи,
 Звездой стану в непроглядной мгле.
 Я вымолю тебя у всех дорог.
 Я стану главной для тебя стезей,
 И кровом без забот и без тревог,
 Твоею тайной стану и судьбой.
 Я вымолю тебя у всех разлук,
 На шее навсегда сомкну твоей
 Объятьем цепи нежных своих рук,
 Я Ариадна, ты же — мой Тесей!

Я вымолю тебя, не дав уйти,
У всех трудов, у всех работ, родной,
А ты вдруг затоскуешь взаперти,
Как птица, обескрыленная мной...

ПОМНЮ

«Я золото держу в своих ладонях...»

Словно золото, в теплых ладонях
Я кленовые листья держу.
На вопросы: «Ты помнишь?
Ты помнишь?»
Слов ответных я не нахожу.
Ничего я еще не забыла,
Да и вряд ли забуду, родной!
Но зима уже посеребрила
Рыжий локон безжалостно мой.
Теплый ветер то злобно, то нежно
Неустанно его теребит,
Память старая раною свежей
Снова где –то под сердцем болит.
Этой встречи случайной смятенье,
Этой боли прошедшей возврат –
Словно к прошлому прикосновение,
Как на склоне судьбы – звездопад.
...Словно золото, в юности гладил
Ты волос моих рыжих копну,
А теперь на них ласково глядя,
Не загладишь былую вину...

Я сочувствую, правда.
Я ворот рубахи поправлю.
Не волнуйся, придет.
Задержалась, наверно, она.
Да, я знаю:
Кому-то, возможно, понравлюсь.
Но пока что, как видишь,
Я в доме огромном одна.
Да, старею. Но я ни о чем не жалею.
Мне так долго хотелось
Спокойствия и тишитны.
...Ты иди уже, ладно?
Опять за окном вечереет.
Прихвати вон печенья.
И чаю для новой жены...

БЫВШИХ ЖЕН НЕ БЫВАЕТ

Бывших жен не бывает.
И ты забегаешь, конечно.
Доложить о проблемах,
О боли в спине и суставах.
Мне расскажешь, что приступ
Внезапно достал сердечный
И теперь во всем теле
Какая-то, блин, усталость...
Я сочувствую, правда.
Заварю тебе чаю из травки
И накапаю в чашку
Проверенной валерьяны.
Повидать тебя рада.
И ты не сдавайся им, право,
Возраст, видишь ли, так что
Поползут во всю прыть изьяны.
Я сочувствую, правда.
Врачую телесные раны.
Ты жалея себя, ладо.
Работай, но не на износ.
Понимаю, конечно:
Зачем ей пустые карманы?
У молоденьких жен
Непредвиденных замыслов воз.

Александр Мельник

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2019 г.

Печатался в журналах Неведомый мир, СклЯнка часу, в альманахах «Антологія сучасної новелістики та лірики України», «Харьковский мост», «Ковчег», «Отражение», «Рыцри слова», в газетах Харьковщины, Донбаса, Черкащины. Автор сборников стихов «О, храбрых рыцарей сердца!» и «Времена жизни». Обладатель Гран-при фестиваля песенной поэзии «Автограф –2005», лауреат фестиваля песенной поэзии «Байда –2006».

Я люблю эту женщину
Господи, Боже ты мой!
Как же мне повезло
На Земле рядом с нею родиться,
Повстречать и понять,
Что уже возвратился домой,
И забыть в одночасье
Все прежние женские лица.

Я люблю эту женщину так,
Что по телу озноб
От предательской мысли-
Мы с ней разминуться могли бы.
Слишком долог был путь,
Но теперь то я знаю одно:
Жизнь моя бесконечный полет
А не серая глыба.

Я люблю эту женщину так,
Что не думать о ней,
Ни одна в мире сила
Заставит меня б не сумела
От тепла ее глаз
Ночь распалась на сотни огней.
Все отдам за нее
Свои мысли, и душу, и тело.

Перед коханням святий і грішний-
Всі люди рівні.
Вуста шепочуть на вухо ніжно
Слова чарівні.

А думка б'ється — чи справді все це,
Чи то наснилось?
Зірвався подих, замерло серце
І зупинилось.

Неначе хвиля любов накрила,
Втікати марно.
Дівчино рідна, кохана, мила
Яка ж ти гарна!

Мій настрої струнами бринить
Неначе листячко зелене.
Не заважає сивина
Насолодитися життям.
Я відчуваю кожну мить,
Коли ти згадуєш про мене
І тим важким похмурим сном
Уже немає вороття.

Нам залишилося на двох
Один чарівний світ відкрити,
Де в ніжнім трепеті бажань
Політ до райдужних основ.
Де небо лагідне, як Бог,
Де спів птахів, весна і квіти,
Де суму й радості межа
Такаж безкрайня, як любов.

Ни ночи не было, ни дня,
Чтоб о тебе не думал.
Ты посмотрела на меня,
Как ветер жаркий дунул.

А я дыхание ловил
И взгляд твой затаенный,
И лишь тобой одною жил,
Тобой замороженный.

И терпкий привкус губ просил
Прикосновений нежных.
И Бог уже давно простил
Нас, безнадежно грешных.

Дождь тихо слезы лил
вторые сутки кряду,
как будто обижался
что немощен и стар.
Я, наслаждаясь, пил
январскую прохладу
раскрытых губ твоих
дурманящий нектар.

И только ветер знал,
как нам с тобой был нужен
тот тихий зимний вечер
в обнимку, а не врозь.
Счастливые вдвоем
мы шлепали по лужам,
совсем не замечая,
что вымокли насквозь.

Ночь подарила кров
и принялась стеречь нас,
от злого колдовства
холодных глаз чужих.
Прильнув, друг к другу, мы
почувствовали вечность,
и поняли, впервые,
что значит слово «жизнь».

Цунами или шквал? –
все силился понять я,
но это чувство было
значительно сильней.
Рассвет нашел, смеясь,
меня в твоих объятьях,
заря искрилась счастьем,
и мы тонули в ней.

Заворожен весь мир
сообщницей природой.
И музыки, и солнца,
волнующий прибой.
Чудак-январь согрел
весеннюю погодой,
очарованье ночи
продлив для нас с тобой.

А ты на рассвете проснешься
От мысли, подобной ветру,
Душою перенесешься
За тысячи километров.

Туда, где дорога лихая,
Где ночью пурги вытье,
Под утро шепчу, засыпая,
Я тихое имя твоё.

От чувств, переполнивших свежестью,
К подушке прильнешь щекой,
И вихрь бесконечной нежности
Тебя захлестнет с головой.

Припомнишь, как в час расставанья,
Печаль затаив и грусть,
Тебе прошептал на прощанье:
Я скоро опять вернусь.

Вернусь, расскажу тебе сказку
Без горя и долгих разлук
И всю искупаю в ласке
Своих сумасшедших рук.

И в долгую ночь шальную
Тебя от сомнений спасу.
Зажгу, закружу, зацелую
И в счастье с собой унесу.

Ты знаешь, я пишу тебе стихи.
Коротких строк таинственная вязь.
И как бы ни были они плохи,
Ты их прочтешь, ликуя и смеясь.

Они тебе несут мое тепло,
И незатейливый души рассказ.
Я не поэт, попроще ремесло
Судьба вручила, и о том не раз,

Жалел я, столько лет ее браня.
Как много раздала она другим.
Так почему не одарить меня
Непостижимым таинством своим?

Никак в смятенье чувств я не пойму,
Зачем стихи мне снятся лишь во сне?
Зачем я не поэт и почему
«Мгновенье чудное» припомнилось не мне?

О, как бы смог прославить я тогда
Тебя, любовь и свет очей моих!
Тебя б, моя родная, навсегда
Одел в немеркнущий, прекрасный стих.

Пусть ускользают рифмы в свете дня,
Я это как-нибудь перетерплю.
Я их заставлю слушаться меня.
И ты поймешь, как я тебя люблю!

Осень тронула светлые дали
Поволокою дымчатых тканей.

До вершин мы еще не достали
И незрячие бродим в тумане.

И в задаче с одним неизвестным,
Все пытаемся выиграть в сумме.
Только осень все ставит на место.
Осень — время серьезных раздумий.

Все скупее небесная просинь
И глаза твои смотрят устало.
Хочешь — я подарю тебе осень,
Чтобы ты о весне помечтала.

Что в жизни я постиг?
Зачем летают птицы?
Кто прав, кто виноват?
Чем болен мой народ?
Ловлю дыханья миг
И радуюсь, что длится,
И превращаю в жизнь
Чистейший кислород.

Прокладываю нить
Меж дня и ночи сменой,
Вращаю не спеша
Фортуны колесо.
Мне б только уловить
Дыхание Вселенной,
Мне б с Богом подышать
Подольше в унисон.

Прошел бы сто дорог,
И, преклонив колени,
Молил об искре Божьей
Три ночи и три дня.
О, я б такое смог,
Земле на удивленье,
Чего она, похоже
Не знала до меня!

Учиться Бытию
У всякой мелкой твари,
Бузить, дружить с ненастьем,
Открыть закон Всего,
У жизни на краю
Поймать надежды шарик,
Налюбоваться счастьем
И отпустить его.

Девушка читала искренне,
Все о снах, детством обласканных,
Избегала фраз выпрєнных
И метафор, жизнью затасканных.

Говорила много хорошего,
Будто бы о чем-то догадывалась,
Будто голубям своим крошево,
Сыпала и этому радовалась.

Девушка читала искренне,
Жизнь вскрывала кончиком лезвия.
И проступала истина,
И называлась — поэзия.

Так спят паломники и боги —
Бочком, под голову кулак,
Под старым кленом, у дороги.
Не на постели — просто так.

Казалось, был совсем не старым.
Не глуп, не ровня мудрецу.
Его не мучили кошмары —
Все было видно по лицу.

В нем ни печали, ни тревоги,
Лишь черной щеточкой усы.
Во сне свои босые ноги
Пытался спрятать от росы.

Вставало солнце над Россией.
Начало трудового дня.
Ему все снились сны земные
Быть может, детство и родня.

Делился самым сокровенным
О скором будущем отец.
А мать все видела военным,
Или ученым, наконец.

Из всех заветных тех желаний
И не сбылось ни одного.
Душа устала от скитаний
Какой резон? И от него

Зарплаты, мудрости, отваги
Уже давно устали ждать.
Как удалось ему, бедняге
Ничьих надежд не оправдать?

А может, надо так — кто знает?
И подвело меня чутье?
Смотри — как точно исполняет
Предназначение свое.

Луч солнца в тучах затерялся где-то,
Как жаль, что мы опять с тобою врозь.
Еще не осень, но уже не лето.
Рябина уронила ягод гроздь.

Все больше по утрам густых туманов,
Все реже тянет выглянуть в окно.
Лес за рекою выглядит так странно,
Как будто все уже предрешено.

Все чаще стала портиться погода,
Холодный дождь всплывает к исходу дня,
Как будто разгадать смогла природа,
Что на душе творится у меня.

А я все жду — беда опять промажет.
Погасший, снова загорится взгляд.
И осень подойдет ко мне и скажет:
— Кончай хандрить, давай считать цыплят.

Господи, закончу свои дела,
Отдохну под сенью твоих олив.
Я устал безбожно — твоя взяла,
И уже маячит покой вдали.

Да не так и много осталось мне-
Дом достроить, храм, доучить детей,
Лодку сладить новую, чтоб к весне,
Парус залатать, наплести сетей.

Вот кручусь и маюсь аки пчела,
Так непросто хлеб этот добывать.
Господи, чудны же твои дела,
Тем на «шестисотых» и не понять

Как оно горбатиться день и ночь.
Мы тебя забыли уже почти.
Чем же ты нам сможешь теперь помочь,
Если нам умом своим не дойти.

До великой истины всех времен:
Ты изгнал из Рая нас лишь за то,
Что добро и зло возвели на трон.
Судьи появились уже потом.

Боремся со злом пулею в висок,
Силою к добру: — (Ух, народ, держись!).
Нам никто не ровня. Наш путь высок.
Но добро и зло — это просто жизнь.

Или ты не ведаешь, что у нас
Кровь, навек засохшая на перстах.
Убивали ближнего сколько раз
Мы с Господним именем на устах.

Ликом строг, апостолы вон скорбят.
Ясен взор, да только глядишь во тьму.
Это ведь не ты нас, а мы тебя
Создали по образу своему.

Да, винить не сложно нас — это так.
Сами принимали мы каждый раз,
Души погружая свои во мрак,
Волю извращенцев за твой наказ.

Может быть поэтому на земле
Войны нескончаемы и торги.
Дай найти нам стежку свою во мгле.
Вразуми нас, Господи, помоги.

Праведник умер, монах,
В мир отошел иной.
Встречи на небесах
Он и не ждал такой.

«Милости просим в рай.
Я тебе рад, сын мой.
Было не просто, знаю,
Путь одолеть земной.

Там, где и ночью, и днем
Беды тебя стерегли,
Пробуя на излом,
Только сломать не смогли.

Зло до конца познал.
В трудные эти дни.
Даже когда не звал,
Был я с тобой — взгляни.

Сквозь пелену облаков
Я покажу тебе
Наши цепочки следов,
Будто узор по судьбе.

Все: и добро, и зло,
И наяву, и в снах,
Вновь чередой прошло». —
И вострепнулся монах.

«Там, посреди огня,
Только один мой след.
Боже, ты бросил меня!»
Бог улыбнулся: «Нет.

Смертный окутал страх,
И, уводя от беды,
Я тебя нес на руках.
Это мои следы».

Комиссия была строга,
И в коридоре присмирели.
Не то чтоб взглядом донага,
Но как-то пристально смотрели.

И шевелился холодок,
И мысли путались несмело.
А что же я? Помилуй Бог!
А так ли жил? А то ли делал?

Лишь он один, поправив бант,
Шагнул без страха и сомненья.
И выдохнул: — Я музыкант,
И вслед: — Создатель настроенья.

Вдруг оживилось все жюри.
Улыбку прятал председатель.
И шепоток: — Ты посмотри.
А может вообще — Создатель?

Потом — вся жизнь его как сон.
Как воск свечи на землю капал.
Нет, не спускался в шахту он,
И по нему завод не плакал.

Но если брал он ноту «ля»,
То струны плакали и пели,
И даже двадцать тонн угля
Вот так бы душу не согрели.

Еще, вдогон, сказать бы мог.
Ему не надоobelisков.
Нет, правда: он играл, как Бог.
Ну, или где-то, очень близко.

КИЕВ, ПРОЕЗДОМ

Киев будто бы вымер.
Утро (ближе к шести).
Величавый Владимир
Куполами блеснит.

Первый снег на вокзале,
Кляксы черных ворон
Ужик-поезд вползает
На вокзальный перрон.

Как споткнулся ей Богу,
Запыхтел и затих.
Рядом лента дороги,
Ряд деревьев седых.

.....

Было все по-другому
В лоне жаркого дня.
Вызывая истому,
Днепр баюкал меня.

Как скорлупка байдарка
Посредине реки,
Шелест трав Гидропарка,
Дальних барж огоньки.

Так приветливы лица
И днепровский прибор.
Я хотел бы в столицу...
Только летом...с тобой.

Мы не встретимся этим летом
А тебе бы хотелось, знаю,
Среди вспененных волн приборя
Помахать мне рукой в ответ.
Пахнет радостью встреч рассветных
И мечтами любовь земная,
Только нашей любви с тобою
На земле, видно, места нет.
Расставанье горчит полынью.
Горечь выльется на бумагу
И накроет нас с головою,
И поднимется до небес.
Не чужие мы, но отныне
Никакому на свете магу
Не удастся вернуть былое.
Только память имеет вес.

Я рисую на бумаге острова из слов
И по ним к тебе шагаю словно Гулливер.
Не причуда это вовсе и не ремесло,
Достучаться б до тебя да, закрыта дверь.

Мальчиком смешным и глупым пред тобой
стою.
А вокруг толпа людская — жаль не видно
лиц.
Ты не хочешь даже слышать музыку мою
Из ручьев в траве журчащих и поющих
птиц.

Двести лет пройдет, быть может,
и поймешь тогда,
Что на солнце не линяет поднебесья синь,
Из реки течет, не вытекает вся вода,
И горчит чужой любовью на губах полынь.

Яна Вовк

Переможець літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2021р.

Народилась у Харкові 18 липня 1973р. Отримала педагогічну освіту в ХНПУ імені Г. С. Сковороди. Працює керівницею творчої студії «Хобі» в КЗ ЦПО «Вектор».

Творчо-професійний шлях пов'язаний із образотворчим мистецтвом та літературою. З 2013 року — членкиня Харківського міського клубу писанкарства імені А. П. Овчаренко.

ХОРОШИЙ ХЛОПЧИК

— Ні, він хороший хлопчик. — Марина Петрівна впевнено подивилась на першокласника, котрий щойно перекинув склянку з брудною водою на Юльчин малюнок. — Кожен може помилитись... — спокійно додала вона. І до Дениска: — Ти ж не навмисно?

Той, витримуючи погляд учительки, охоче кивнув. Звісно ж, ненавмисно! Просто хотів узяти Юльчини фломастери, поки вона малювала гуашевими фарбами. Не треба було пензлі залишати у воді. Тоді б він не зачепився за них рукавом...

— А тепер Денис намалює чудову різдвяну листівку та подарує її Юлечці, замість тієї, що зіпсував. — І Марина Петрівна покрокувала назад до дошки.

Хлопець більше не сперечався, бо знав, що вчителька свого рішення не змінить. Висолопив язика їй у спину, а вона доброзичливо нагадала йому вкотре, що він хороший...

Хорошим Дениско намагався бути щосили. Із батьком, який пиячив і виховував його «по-чоловічому», було легше саме таким. І сестричку молодшу навчив, щоб себе не наражала на небезпеку. Новими синцями все одно обростали, та хоч не ременем лупцював, із металевою пряжкою, що могла шкіру до крові пробити. Або взагалі око вибити, як мама казала...

Влітку мати відвезла дітей до своєї тітки в село. Пояснила, що роботу нову знайшла, коли зможе — повернеться й забере їх додому.

У баби Люби добре було — смачно, цікаво, гамірно. Старша донька Любові Григорівни теж дітей сюди на літні канікули скинула — близнюків-підлітків Володька й Федька. Вставали рано, умивалися, пили ще тепле козяче молоко з духмяними пиріжками та медом, а потім займалися корисними справами.

Справ тут було багато, дорослих, не для міських, але Дениско «весь у бабу Любу пішов» — такий же спритний і працьовитий. Картоплю разом із нею обгортав — по саму маківку, бур'ян у квітнику виполов — баба Люба від радощів аж заплакала. Гуси слухалися лише його, і курей до дисципліни привчив. Йому навіть яйця з курятнику дозволили забирати... Сусідки хвалили Дениска, мовляв, який вправний помічник у бабусі з'явився. Про Володька й Федька — ні пари з уст. Та й про сестричку Оленку що казати? Малá, неслухняна — як їй довірити серйозне діло?

Після обіду хлопчаки зазвичай бігали до ставка — купалися, рибалили або ловили щось летюче, повзуче, стрибуче — усе, що можна було взагалі зловити. Навіть на куницю кілька днів полювали, і якби Федько не прогавив її під корчем, то спіймали б живою. Можна було б до кінця літа у себе залишити. Гарна ж яка! Вертка, цікава, сама темненька, а на шиї світла краватка, як у сусідського кота Василя...

Оленку з ними не відпускали. Ну то й добре. Що робити малечі серед дорослих?

Усе так чудово складалося, що Дениско потайки силою думки відсував якомога далі повернення до міста («Битву екстрасенсів» баба Люба дивилася регулярно). Не хотів він ані

додому, ані в школу... Почав навіть допитуватись, а чи не потрібний бабі Любі помічник восени та взимку. Та пообіцяла поміркувати, і Дениско чекав.

А поки чекав, старався допомагати. Ось і того дня моркву полив, до гусей навідався, потім до курей зайшов... Яєць позавчора вісім було. Учора — сім. А сьогодні аж одинадцять! — хоч дорослі й казали, що від спеки кури погано несуться. Це у них погано, а у Дениска добре. Ще б пак! І так летів бабу Любу порадувати, що перечепився через поріг курятника й гепнувся разом із кошиком, у котрий щойно назбирав ці одинадцять яєць. Деякі тріснули, а з деяких жовточка вивалилися, білок крізь денце протік у пилюку.

Дениско підвівся, роззирнувся на всі боки — що робити? Хіба потрібні бабі Любі такі помічники? Тепер і сусідки казатимуть, який він незграба, і хлопці дражнитимуть, і навіть Оленка сміятиметься. Прикро стало йому, але сльози стримав. Схопив кошика — і назад, до гнізд. Повернув продукт туди, де взяв. Мокрі плями біля порога присипав пилом та сіном. Кошика витер футболкою й на місце поставив, а футболку кинув до іншої брудної білизни у пральну машину в літній кухні. І на всі запитання щодо яєць увечері відрізав: не знаю, не бачив, не брав. Володько припустив, що кури самі їх подавили, і Дениско його радо підтримав. А потім якось само воно вирвалося: «Може, Оленка нашкодила?»

Баба Люба розслідувань не проводила, та яйця чомусь тепер забирала сама. І на Дениска дивилась іноді чи то з жалем, чи із сумом. Йому вже й додому начебто захотілося, за мамою скучив. Якби не батько, то поїхав би до міста залюбки — досить із нього бабиних городів, гусей і курей. А тут іще, поки він із братами бився на мечях-палицях, коза Фроська в сусідському садку молоді яблуньки об'їла. Сусіди бабу Любу облаяли, а вона потім на хлопців зірвалася, сказала, що втрюх одну козу не вгледіли. Дениско від такої несправедливості зовсім село розлюбив, бо козу стерегти йому ніхто не доручав. Вирішив матері телефонувати.

Але наступного ранку він геть забув усі образи. Прокинувся від собачого гавкату: Борька аж зайшовся на дворі. Дениско підхопився, прожогом кинувся з хати, а там — баба Люба із сапкою перед будкою рачки стоїть, разом із псом заглядають у темний отвір. Слідом за Дениском вискочили на подвір'я Володько та Федько, похапали мечі-палиці — і туди ж.

— Ба, що там?

— Борька куницю до себе в будку загнав...

— Темна, зі світлою плямою? — поцікавився Володько, мабуть, теж пригадавши ту, на яку вони полювали. — Ба, а давай її собі залишимо.

— Більше нічого не вигадав, телепню? — Баба Люба наблизилася до близнюка почервоніле обличчя. — Аби курей та яйця таскала?

Дениско аж підстрибнув на місці — ось воно!

— То ж вона й тоді їх попсувала! — аж скрикнув він. І додав тихіше, але наполегливіше: — Яйця. Пам'ятаєш, бабуню? Це вона! Вона!

Баба Люба підвелася з колін, випросталася. Пес до хрипіння глотку зірвав, нарешті замовк. До конури не наближається й погляду від неї не відриває, нервується. Куниця висунулась — і кинулась з переляку хлопцям під ноги... Дениско й не зрозумів, як його палиця із силою опустилася на темну звірячу голівку...

P.S.

Нещодавно брат розповів мені, що в сусідньому селі діти забили палицями до смерті куницю...

НЕ ІТКІНДУ

Тим, кого унесла пандемія, присвячується

Талановитий скульптор. Хто ще? Старий дивакуватий гном, рабин, вічний вигнанець... і невгамовний чолов'яга з невтомною жагою праці й муз... Вона читає статтю про Іткінда, поки онуки сплять.

Навколишній світ — безрешетеве повітря, поверхні й дотики. Соцмережі захлинаються тривожними новинами, попередженнями... і числами. Китай був далеко, і здавалося, це чуже й ніколи не буде нашим. А Італія близько.

Так, страх є — за тих, кого любиш... і за себе небезпричинно. Бо, коли любиш, найбільш за все хочеш жити. І хтось розставляє суттєве й несуттєве по місцях, стискаючи цупкі холодні пальці на твоїх скронях... Вона дивиться за вікно та заздрить птахам. Цілує сплячих онуків, ковтаючи зі сльозами мирне солодке сопіння... і радіє, що їхній вік за статистикою є їхнім же захистом. Діти теж іще молоді й, слава Богу, здорові...

Вона всім серцем бажає йому життя. Не Іткінду. Ісак Іткінд переправився до світів із музами й райськими деревами кілька десятиріч тому — після дев'яноста восьми своїх років, насичених непересічним, драматичним і вічним...

В інтернеті ходять мудрі слова: «Світ очищується й буде кращим, ніж був». «Україна зустріти пандемію готова»... А дехто запевняє, що таким чином міцнішає генофонд. Вірус злиже з планети старих і хворих...

Вони жили на різних вулицях. Іноді здавалося — на різних планетах чи в різних вимірах. Вона роздивляється останню світлину, яку надсилала йому. Добре, що встигла сфотографувати — це її улюблене фото, бо він там щасливий...

Вона читає про Іткінда. Геніальний дивак. Усі генії, мабуть, диваки. Щоправда, не всіх звинувачують у шпигунстві й кидають за ґрати. Так буває: хтось знає про тебе більше, ніж ти сам. Про Іткінда знали в КДБ, що він продав японцям секрет Радянського флоту... Вона поправляє окуляри. Про неї теж колись «знали», і навіть ділилися з нею... Але було та є щось інше — тільки для двох... Біль асоціацій повільно згасає, залишаючи тривогу на самоті. Тривога нікуди не дінеться... як хронічне захворювання, до якого звикаєш, яке приймаєш безумовно. «Живи!» — наче заклинання посилає йому. Він сидить у її думках. Не Іткінд.

«Дурню мій ревнивий», — усміхається й відкладає статтю. Досі не вгамується, що на неї хтось іще задивлявся... На очі потрапила світлина з композицією Іткінда «Весна» — саме до теми.

Взимку він мерзне. Ця зима була тепла, а наступна — хтозна... Онуки сплять. І пішла плести шкарпетки. Собі та йому. Не Іткінду.

Ірина Гармаш

Переможець літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2021р.

Народилася в 1965 році. Має дві вищі освіти, практичний психолог вищої категорії (ХСШ № 109), психолог-методист. Спеціаліст з НЛП, МАК, пісочної психотерапії. Авторка книг: «Терапія казками» та книги «Как быть счастливым?! Сказки, которые учат!». Переможець Всеукраїнського конкурсу рукописів навчальної літератури за соціально-реабілітаційним напрямком для позашкільних навчальних закладів системи

освіти (2018р.).

КАЗКА ПРО ПАНА ПАРАСОЛЬКУ

Казка присвячується людям з особливими потребами та пережившим психологічні й фізичні травми.

«Важливо не те, що з вами відбувається, а те, як ви на це реагуєте»

Давньогрецький Епікет

«Боже, даруй мені спокій прийняти те, чого я не можу змінити.

Дай мені мужність змінити те, що я змінити можу.

І дай мені мудрість відрізнути одне від іншого»

Молитва Ойтенгера Крістофа Фрідріха

Жив-був Пан Парасолька. Жив він у однієї доброї господині. Був він не дуже новим і не дуже старим, а звичайним та надійним. Одним словом, був Паном Парасолькою на всі випадки життя. Як справжній чоловік, вірно служив він своїй господині, рятуючи її від холодних осінніх дощів, ховав від літнього палючого сонця. А якось навіть допомагав жінці відганяти настирливих сусідських гусей та собак. Навесні, заради похилої господині, підтягував своєю дерев'яною ручкою гілки ароматного бузку і квітучих яблунь та терпляче чекав, поки вона насолоджувалася чудовими ароматами. Іноді господиня спиралася на парасольку, обережно ступаючи по вологих сходинках ганку, і він відчував себе справжньою опорою.

Пан Парасолька пишався своїми здібностями та в глибині душі дуже обурювався, якщо господиня забувала взяти його з собою або просто залишала вдома ... А таке траплялося і взимку, і навесні, і ... Скажемо чесно, у світі людей й земної погоди є часи, коли парасольки зовсім не потрібні ... І тоді нашому Парасольці треба було довго, терпляче чекати осінніх дощів, весняної непогоди або травневих злив, лежачи на верхній полиці в передпокої.

Полиця була затишною і навіть без пилу, тому що господиня дбайливо протирала її, не забуваючи й про Парасольку. А іноді до господині приходив онук та грався з ним. І Парасолька (хоча трохи і турбувався за свої спиці в руках хлопчика) вважав себе досить поважною персоною, а своє життя дуже корисним та цікавим.

Напевно, так тривало б ще багато років, тому як літня сентиментальна господиня любила Парасольку, з дещо вицвілою тканиною, але міцними спицями та красивою різьбленою ручкою з дерева, та не думала купувати нового. Але одного разу в дуже похмурий осінній день сильний порив вітру вихопив з рук жінки Парасольку і, закрутивши в повітрі, поніс

високо в небо. Оце так! Ось які неймовірні випадки трапляються в житті людей та їхніх парасольок!

Та неймовірним було те, що Парасолька опинився на верхівці найвищого дерева у віддаленій і занедбаній частині міського парку. Вітер поступово стих, дощ припинився, але Пан Парасолька залишився висіти високо-високо над землею, міцно зачепившись за гілки своєю різьбленою ручкою. Він здивовано розглядав незнайому дивну місцевість, злегка похитуючись з боку в бік. Спочатку Парасолька подумав, що «світ зійшов з розуму», перевернувшись догори ногами.

Але потім з сумом зрозумів, що світ залишився тим самим, а змінилося його життя і він сам ... Він сам став «парасолькою навпаки», «парасолькою догори дригом». Та ще зі зламаною спицею ...

Парасолька то обурено розгойдувався, намагаючись звільнитися від гілки, яка міцно його тримала, то сумно і нерухомо зависав, намагаючись змиритися зі своєю долею і новим життям. То знову починав озиратися на всі боки, сподіваючись на диво чи на чийсь допомогу.

Іноді він засинав, сподіваючись прокинутися в колишньому звичному світі на своїй затишній полиці. Сподіваючись прокинутися цілим і неушкодженим «Парасолькою від сонця і дощу, Парасолькою на всі випадки життя». Бути таким, як всі його численні різнокольорові побратими. Він мріяв, як раніше, допомагати господині. Він готовий був ще більш терпляче чекати, коли ж вона візьме його з собою на ярмарок або прогулянку. Тільки б все стало, як раніше! І він сам став тим «Колишнім» ...

Але минав день за днем. Гілка міцно тримала Парасольку на верхівці дерева, а зламана спиця не ставала цілою. Парасолька впадав у відчай: він не хотів бути «догори дригом», бути не таким, «як інші»!

Іноді до нього прилітали пташки, пили воду, що назбиралася в складинках тканини. А на зламаний спиці тихенько повзали жучки й мурашки. А одного разу під деревом проходили люди. Вони помітили Парасольку. Діти вказували на нього пальчиками й посміхалися, як кумедно він висить. Оце так «парасолька навпаки, парасолька шкереберть». Та він цьому не радів ...

Проїшла осінь, а за нею й зима. А для «Парасольки догори дригом» ... ціла вічність. Бути не таким, як усі, здавалося сумним і безрадіним. Найбільше у світі Парасольку засмучувала власна безпорадність і непотрібність. Сильні пориви вітру розгойдували його з боку в бік. Його парасолькове благополуччя повністю залежало від примх погоди та надійності гілки...

«Я хочу бути колишнім! — вперто бурмотів «Парасолька догори дригом», «Я хочу бути таким, як інші парасольки: потрібним і корисним для своєї господині! Я хочу повернутися на свою затишну полицю в передпокої, нехай навіть вона буде трішки брудною!» Але, на жаль, його «хочу» ніхто не чув ... доля мовчала...

Та ось нарешті настала весна. Розтанув сніг на землі, під деревами, на гілках. І навіть сніг, що накопичився в складинках тканини самого Парасольки, піддався теплим сонячним променям. «Парасолька догори дригом» також прокинувся від зимових холодів. Тим більше, що його почали лоскотати жучки й мурашки, що зимували в складинках. Парасолька глянув на сонечко, потягнувся, зітхнув і ... посміхнувся. Усміхнувся собі й світу. Вперше за довгий час...

За довгу зиму він багато про що думав, міркував та зрозумів, що у нього є вибір. Вибір, який ні вітер, ні дощ не зможуть забрати! Вибір: або сумувати про колишнє, безповоротньо минуле життя, або радіти тому, що є зараз. Радіти кожного дня кожній дрібничці! Прийнявши нове життя, прийнявши те, що тепер він «Парасолька шкереберть зі зламаною спицею».

Парасолька посміхнувся, бо повз нього пролітала бабка. Підставив спицю для відпочинку яскравому метелику та поглянув у бездонне синє небо. Він несподівано згадав про міські звалища сміття та залишені там непотрібні парасольки. Може, старі та зламані, а може, просто застарілі для сучасних модних господарів. І раптом «Парасолька догори дригом» зрозумів, що йому пощастило. Так! Саме так! Йому казково пощастило!

Малюк, що пробігав повз дерева, закричав: «Ой, дивіться, який незвичайний парасолька! Як новорічна іграшка на дереві! Це парасолька, який живе вище інших парасольок у світі!»

У глибині складинок нашого Пана Парасольки ще з осені лежав жолудь, що впав з сусідньої гілки. Раптом білочка швидко стрибнула за ним. «Дивіться, дивіться! Парасолька годує білочку жолудем! Це парасолька для білочки!»,— посміхалася дитина. «Оце так! Тепер я — «Парасолька для білочки»,— подумав «Парасолька догори дригом».— Я можу бути корисним для жучків і звірят! Я можу дарувати радість та усмішки дітям».

На деревах прокидалися бруньки, з'являлося перше листя, а всередині Парасольки пташки зробили гніздечко. Парасолька тримався, зачепившись спицями за сусідні гілочки, намагаючись не розгойдуватися (коли дмухав вітерець), щоб зберігти спокій пташиної родини. Він милувався сходом-пробудженням сонця, з насолодою слухав шелестіння листя. А коли з'явилися в гнізді пташенята, тихенько співав їм колискові пісні та відлякував хитрих зозуль своєю гострою зламанною спицею. А наступного року його друзі-птахи знов прилетіли. Відновили гніздечко у глибині обійм Парасольки, який вмів так дбайливо піклуватися про пташенят та любити весь світ.

Так, він був «Парасолькою шкереберть зі зламанною спицею». Але він зміг стати «Парасолькою для Білочки», «будиночком для птахів», «новорічною іграшкою для малюків». Він навчився любити й сприймати себе таким, який він є. Навчився дарувати турботу і тепло тим, хто цього потребує. Він навчився бути собою!

А ще він зрозумів, що радість та щастя залежать від тебе самого й знаходяться всередині тебе та твого серця. Вони нікуди не зникають, навіть якщо тобі доводиться дивитися на світ «догори ногами» та відганяти зозуль зламанною спицею.

Зрозумів пан Парасолька, що потрібно навчитися відшукувати радість і щастя у глибинах своєї душі. В кожному сонячному промінці, у зеленому листочку, у щебетанні птахів. І тоді обов'язково знайдуться ті, кому потрібен саме ти! І ти знайдеш тих, хто потрібен тобі! Потрібно лише навчитися любити і радіти. Радіти кожному дню, кожній миті!

Злегка розгойдуючись серед гілок, ніжачись на сонечку, Парасолька думав, що не важливо, що ти «не такий, як усі». Важливо, що ти при цьому думаєш і що відчуваєш: образу, злість, смуток або радість та бажання дарувати щастя іншим. Вибір лише за тобою! Ні сильний порив вітру, ні сніг, ні зламана спиця вибір у тебе забрати не можуть!

Навколо тебе може вирувати хуртовина, йти дощ, нестерпно палити сонце, але у власній душі саме ти господар погоди! І ВИБІР належить тільки тобі! І тоді ти, вибираючи світло, тепло та щастя весняної погоди, станеш «Парасолькою радощів» для всіх!

І, звичайно ж, для себе!

Даниил Кравченко

Победитель литературного конкурса «Человек. Судьба. Эпоха.» 2021г.

Родился в 1982 году в Симферополе. Работал журналистом и редактором в СМИ. Живу в Киеве. Пишу рассказы и пьесы на русском и украинском языках.

БЕССОННИЦА В ГОРОДЕ С

К концу дня я начал подозревать, что бессонница уже ждет меня в моем номере и никуда не уйдет ни этой, ни, вероятно, следующей ночью. Обычно такие вещи понимаешь инстинктивно, даже если устал и с ног валишься. И, конечно, это демотивирует. Мне казалось, что я отлично погулял, подышал свежим воздухом, не отказал себе ни в рыбе, ни в вине. А теперь, сытый и уставший, я должен был идти в гостиницу, где не смогу насладиться отдыхом. Это не имело ничего общего со справедливостью.

Муэдзин протяжно запел. Серый кот через дорогу от меня сидел и важно вылизывал правую переднюю лапу. Я слушал пение муэдзина, пил вино и думал о надвигающейся бессоннице. Мимо прошла группа азиатских туристов; они сфотографировали и кота, и меня. Официант зычно приветствовал их и зазывно махал руками. Его тоже сфотографировали.

Я попросил счет. Кот убежал. Официант принес чай в качестве комплимента. Где-то рядом фыркнул поезд, и тут же внезапно зажглись уличные фонари. Я глотком выпил чай, расплатился, встал и ушел.

Чуть не поперхнулся дымом от сигарет, когда проходил мимо компании, сидевшей возле закрывшейся картинной галереи. Свернув за угол, я почти сразу увидел регги-бар и подумал зайти. Но пошел дальше: мимо магазина керамики, магазина специй, нескольких старых, чудом избежавших пожаров заброшенных деревянных домов с выносными балконами на втором этаже.

По пути я еще успел застать одного уличного торговца и попросить его сделать гранатовый фреш. Это было вкусно. Мне удалось взбодриться и поверить в то, что сам себя накручиваю.

Пропустив мотоциклиста, пару машин и собаку, я перебежал дорогу и нырнул в магазин, где, как мне показалось, могло быть пиво. Мы с продавцом изъяснялись языком жестов. Уже забирая сдачу, я столкнулся с двумя молодыми парнями. Не важно, кто на кого налетел, но труханули мы все вместе. Они — видимо, из-за того, что я был иностранцем. Я — из-за того, что они были местными, мы были не совсем в центре, а на улице было темно и уже почти безлюдно. Поэтому мы, хоть и говорили на разных языках, но были максимально вежливы.

В гостиницу я пришел с в пивом, которое не хотел пить. Но у меня был холодильник. И бессонница. И тонкие стены. И один человек на этаже, который громко слушал телевизор.

Я сходил в душ. Почитал Воннегута. Покачал пресс. Послушал телевизор соседа. Из моего окна была видна тайная армия кондиционеров и небольшой кусок ночного неба. Ночь только начиналась.

Спустился на улицу, закурил. Напротив входа в мою гостиницу сидели несколько женщин. Подумал, что, возможно, они работают. Магазины были закрыты железными роллетами. Днем здесь торгуют свадебными платьями, телевизорами, обувью, сладостями. Иногда проходит со своей тележкой торговец хлебом. Сейчас здесь было тихо и безлюдно. Я сильно устал, но был спокоен. Мне было хорошо.

Одна из женщин на другой стороне улицы выбросила окурок и сплюнула. Я подождал пару секунд и повторил ее действия.

В номере было все также неуютно. Сосед по этажу смотрел телевизор и громко смеялся. Поэтому я выключил свет и стал ждать. Хотелось верить, что получится заснуть. Я считал женщин, которых любил, а после — тех, что любили меня. Сводил списки, спорил, апеллировал, выносил приговоры. Вспоминал, как однажды заблудился в этом же районе. Попытался сам себе пересказать содержание любимого романа — «Авессалом, Авессалом». Потом вспомнил, что утром планировал попасть на другой берег. Вернулся к Фолкнеру и дуэли на топорах. Начал ужасным образом насвистывать главную тему из «Однажды на Диком Западе». Я хотел спать или умереть. Но перед смертью нужно было успеть купить кумин и сумак, жареных каштанов и пару кусков мыла. И еще мне нужен был свет Вавилона. Ослепительный свет Вавилона и Священный свет Османа. Не так и много я прошу у тебя, бессонница. Спасибо, что избавила меня от телефонных звонков. От ненужных контактов. Нет, у меня нет знакомых на том берегу, и я больше не уверен, что я — человек идущий по мосту.

Потом внезапно запел муэдзин. Я понял, что успею покачать пресс, покурить и попаду на завтрак одним из первых. Чашка кофе, два яйца вкрутую, пару сосисок — и город снова станет моим. Оставалось только заставить себя подняться. Бессонница бесстыдно закинула на меня свою обнаженную ногу. Я начал фальшиво насвистывать основную тему «Джанго» и потянулся к дверце холодильника.

Катерина Смірнова

Переможець літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2021р.

Щаслива мама трьох чудових діточок. Активний волонтер Благодійного фонду, що опікується складними родинами з дітьми. Опановую діяльність фінансового консультанта — допомагаю страхувати життя та інвестувати у майбутнє. Пишу різні тексти на ФБ про дітей, людей, гроші та котиків.

Мрію побачити свої книги, есе та новели на полицях книгарень та бібліотек. Щоранку в дзеркало кажу собі девіз:

«Цікаво, що гарного буде сьогодні».

СЕМЕНІВНА

Семенівна кожного дня мала ціль.

Вставала рано-раненько, пила шипшиновий чай (шипшину особисто збирала на кущах коло садочка та школи. Коло садочка крупніша, коло школи смачніша). Їла огрядний кусінь хліба (білий соціальний батон, найдешевше у магазині коло пам'ятнику), з тоненьким кавалочком ковбаси «олів'є» (купила на розпродажі в супермаркеті, через тиждень ковбасі капець, щодо термінів придатності).

Потім Семенівна обережно діставала з шухляди буфета купку грошей, що кожного 20го числа вона відкладала на харчі. Мусолила пучку, перераховувала готівку, відкладала суму на сьогодні.

І чимчикувала на закупи.

Плаття з крімплєну пам'ятало тепло тіла Семенівни ще за часів її орденоносної праці на заводі, драповий жупан, перероблений з пальто, бо Семенівна щось трохи вгрузла на старості, клявся служити вічність і навіть без гудзиків.

Семенівна повільно волочила по сходам торбу на коліщатках, які нещадно скрипіли і підвивали. Тож весь під'їзд її «хрущовки» знав, що Семенівна кудись чеше.

Закопиливши губи у вузьку лінію, підозріло оглядала своїх потенційних пасажирів на трамвайній зупинці, на предмет бомжів чи посіпак, схожих на кишенькових злодіїв. В неї був такий фірмовий погляд, ще з часів, як вона працювала крановщицею. Звикла дивитися на всіх зверху і зверху.

У трамваї займала сідало біля вікна, їхати довго, потроху одним оком розглядала робочий люд, що юрмився, матюкався, відгавкувався та сунув на роботу.

На черговому ринку прискіпливо вишукувала, щоб і дешево, і не саме паршиве. Мацала, нюхала, перепитували, торгувалася, перераховувала копійку до копійки. Здачу роздивлялася, щоб не було склеєних скотчем купюр, розрівнювала, що пом'яте. Складала стостиком куточок до куточка, замотувала в картату хусточку і ховала кудись ближче до серця, під крімплєн.

В чергах таких же пенсіонерів-шукачів-де-дешевше-хоч-на-копійчину жваво вела перемовини, хто що де чув, мо' який ярмарок фермерський, чи які знижки до відкриття якого супермаркету.

По дорозі додому впрівша, але задоволена, потроху кимарила, раділа, якщо вихватила яку капустину хрумку та занедорого, або навпаки, жаліла, що поки обходила усіх продавців, гарнюню гарбузику, майже за копійки, увели з-під носу.

Вдома базарні трофеї розкладала, сортувала. Капусту квасила, огірки крутила, сливові компоти закривала.

Знала місто та райони по прямих та перпендикулярних путях тролейбусів та трамваїв, по ринкам та базарам, гіпермаркетами та гуртовим складам.

Обережно виймала рекламні писульки, вмощувала трохи репнуті одноногі окуляри на кінчик носа, та розглядала безкоштовну пресу. Усі акції передивлялась уважно, бо знаєм ми таких, ціну завищать, перечеркнуть, напишуть вигода 15 відсотків, і люди ведуться.

А Семенівна, ні, не така легковажна. Вона напам'ять знала ціни всіх околицьніх магазинів та яток на предмети першої їстивності. Картоплю, капусту, хліб, яблука, крупи, ковбасу і сало.

Сало було стратегічним та обов'язковим продуктом щоденного вечірнього вжитку. З чорним хлібом, цибулею, зеленим яблуком, порізати кубиками, на дощечку, і дивитися детектив по кабельному.

Одне сало тоненьке, що з м'ясного на повороті на проспекті, то на кожний день. І файне, з прожилками, з фермерських ярмарків — на свята та дітям.

Коли Семенівна думала про дітей, життя ставало якось яскравіше. Старість не здавалася такою безнадійною, безпорадною та безпросвітною. Колючі очі починали сяяти, куточки губ бажали посміхнутися. Бо діти — вони ж такі теплі, смішні, рідні.

Діти приїздили раз в місяць — похмура донька, що одна тягнула на горбу двійнят Сашу і Дашу.

Донька журливо курила на кухні, слухала що і де Семенівна зекономила, яких млинців нажарила, пампушок та пиріжків напекла, казала «не балуй дітей» і їхала назад додому на мікрорайон у іншому кінці міста.

Робота медсестрою держала її міцно. Як нема зміни в лікарні, чи кого підмінити треба, то є ті, кому прописано вдома за окрему плату уколів чи крапельниць. А кілька раз відмовишся, то вже на третій не позвуть. А ще донька намагалась мати хоч якесь епізодичне особисте життя. Семенівна подробиць не знала, але дітей радо забирала.

Саша і Даша, дитсадівці середньої групи стрибали по подушках, їли терту моркву зі сметаною, шукали по хаті цукерки на гаряче-холодно.

В суботу вони ходили в цирк, касирша довго перераховувала рівнесенькі стоси дрібних бабиних грошей за квитки на верхотурі, найдешевші але все одно дорогі.

Бабця з онуками раділа, плескала в долоньки дресированим собачкам і вправним гімнастам, що літали повз них.

Ввечері ліпили вареники, смачно плямкали під мультик, влягались покотом на єдиному бабиному дивані її скромної однушки.

В неділю бабця водила дітей в театр, коли в ляльковий, коли в дитячого глядача.

Заздалегідь вивчала репертуар, щоб дітям було цікаво.

А ще було щастям, якщо траплялась можливість відвідати щось безкоштовно: якісь виставки, перфоманси, майстер класи.

Після культурного розвитку діти волокли бабцю в Макдональдс та бажали хепі міл. Бабця покірно купляла, а кожен з онуків обов'язково ділився з нею смаколиками зі своєї коробочки.

В неділю ввечері приїздила за дітьми похмура донька. Діти наперебій показували іграшки з Макдональдс, теревенили про собачок у цирку та Дюймовочку з театру. І хто скільки з'їв цукерок.

Донька зітхала, «ну мам, ну шо ти їх балуєш». Потім зітхала, «ну мам, ну що ти там наклала, торби ж непідйомні».

Семенівна торохкотіла, що то не їй а дітям, всього по трошки, і щоб все доволокла, і не так воно тяжке, і знає вона, ті пельмені доччині з магазину, і щоб дітей мені кормила там.

Донька похмуро бралася за торби з закрутками, салом, налисникамим, пампушками, цукерками.

Донька казала «діти, пішли», і вони тихенько цьомали бабцю у зморшку біля лівого ока і плентались за мамою.

І ще довго обертались і махали бабці поки йшли на зупинку на повороті на проспекті.

Семенівна дивилась вечірні новини, мила посуд, збирала подушки з підлоги на ліжку, посміхалася, згадуючи, як діти смішно верещали, коли вона їх вчора ввечері лоскотала, та вкладалася спати.

Завтра новий день. Казали на току, що мед привезуть, майже за собівартість. Треба почоувати туди, глянути, що за мед і що за ціна.

Бо діти люблять мед.

Андрій Яковенко

Переможець літературного конкурсу «Людини. Доля. Епоха.» 2021р.

За освітою радіомеханік. Колись працював на заводі, служив в армії, був телемайстром, монтажником систем зв'язку. Тепер — живу мандрівками. Напрямки — Близький Схід, Туреччина, Північна Африка.

Власне, пригоди моїх героїв відбуваються в тих місцях, де я неодноразово бував і де вже перестав відчувати себе туристом.

КІЛІТ

Люди — дивні створіння. Таке враження, що вони ніколи не дорослішають, а лише ростуть. Маленькі люди бавляться маленькими цяцьками, а ті, що виросли — знаходять собі такі іграшки, що й самі потім не дадуть їм ради. От як тепер: притягли на острів купу заліза, скрутили з нього вежу та встановили на горбі, на самому вершечку. Тепер воно гуде, смердить свіжою фарбою ще й кліпає ліхтарем уночі. Скільки метушні і заради чого? Ще й траву витолочили, тепер там навіть ящірок не видно, а мишенят і поготів. Паркан, що напнули довкола, може перешкодити хіба що самим людям. Навіщо було тоді все це? Кіліт рудою блискавкою прослизнула під сіткою огорожі, та за мить завмерла, наче нежива. Прислухалась, та було тихо. Лише щось нудно гуло у металевій скрині.

Ще дурним кошеним вона успадкувала ці трави, каміння, вітер, стежину, що вела між брилами на вершину, звідки видно, де закінчується море.

Не відразу вона стала своєю. То вітер скаженів, не вірячи, що маленькі пазурі втримають кошениа на кам'яних схилах. То галасливі птахи кидалися на рудий пухнастий клубочок, що вештається між висохлими бур'янами. То зміям не сподобалося, що хтось іще полює на їхніх мишей. Давно то було, та минуло. Тепер вона одна була над островом, над містом, над морем. Хоча, вже не зовсім так — тепер над усіма бовваніло металеве одоробло, від якого не було жодної користі.

Люди тут живуть дуже давно. Так само, як і коти, бо як інакше? Єдина варта уваги зроблена людьми річ, це міст, що з'єднує її острів з рештою світу. Саме по ньому, озираючись та принохуючись до нових запахів, Кіліт прийшла на свою землю. Народилася вона у великій сім'ї, у великому місті. Їх було багато, братів та сестер, що сновигали по чималому людському будинку. Так, в них були люди, у чій обов'язки входило забавляти, годувати та прибирати за малими бешкетниками. Трохи згодом, коли малеча підросла і настав час шукати свою частку світу, один з людей відвіз їх на берег, та сказавши „море всіх прогодує”, залишив поблизу порту.

Дійсно, море всіх годує. Але тоді треба було нишком шукати безпорадного равлика біля води або забуту рибалками рибинку. На щось більше їй годі було розраховувати, адже малу Кіліт тут ніхто не чекав. Але ж прижилася, віділася та стала частиною цього міста. Море дарувало їй себе — солоний вітер, бризки що пахнуть їжею, рибалок, що ділили з нею свою здобич. Та так не могло бути завжди — це порт, це рух, де все тимчасове, все змінюється. Варто було поквипитись, аби знайти собі прихисток, бо час плинув невблаганно й чим далі, тим важче було зосередитись, куди веде її котяча доля. Тепер, цією дорогою вона проходить разів зо три щодня, статечно крокуючи, мов королева, але як моторошно було тоді, вперше! Стрілою пролітати під ліхтарями, та тремтіти по закутках, поки щось страшне не промине повз сховку.

Часом здається, що деякі люди вважають, ніби вони — коти. Але так не можна. Кожен має своє місце у цьому світі. Коти — бережуть місто, спілкуються з ним, лежачи на бруківці

та вертаючи довкола себе сонячне проміння, яке летіє на них з неба. А людям не можна лежати на вулиці. Вони не мають на це права. Якщо людина лежить на вулиці міста, вона притягує до себе нещастя. А ще люди не знають справжнього спілкування, хоча вдають із себе розумних істот. Вони деколи бувають такі кумедні — щось мугикають одне одному, ба навіть кричать! Не могли придумати нічого кращого за звукові сигнали, мов кошенята малі!

Кошенята! Пригадалося, та раптом стало сумно. Де вони тепер? Розбіглися по усюдах, розносячи берегом свої руді та сірі шубки. Руді, як в неї, бо то колір сонця, а сірі — мов осіннє море, у якому відбиваються дощові хмари. Геть зажурившись, Кіліт завмерла, задивившись на далекий обрій. Минулої осені звідти прийшов корабель, що був більший за усі човни місцевих рибалок разом узяті. У порту зчинилася круговерть, бігали люди, ревли двигунами машини, сновигали коти й собаки. Ніхто у тій метушні не звертав уваги на молоду руду кішку, що причаїлася між лантухами з рапанами. Вона чекала. Ось почали краном знімати з палуби контейнери. Та ледь перший з них торкнувся бетону, як з нього, з самого верху на сусідню вантажівку промайнула сіра тінь. Та вже за мить він був на купі лантухів, що між ними сховалася Кіліт.

Анахтар був сірий, мов море, сильний, мов пращур усіх котів та стрімкий, як вітер. Від нього пахло рибою та мазутом, а ще трохи — далекими містами. Так, своїм кораблем він перепливав море та заходив у різні порти, але головне, що, нарешті, він прийшов сюди. Ті два дні, що його люди дуркували у порту, вони провели разом. Він був першим котом, кого вона пустила на свої скелі, дозволила мружити очі проти свого сонця, та з ким поділилася їжею. А коли портовий кран перестав грюкати металом, та з труби пароплава понесло чадом, Анахтар пішов. Її не бентежило те, що вони можуть більше ніколи не зустрітися. То не є біда, адже тепер вона була не сама.

Трохи згодом стало важко бігати у порт по їжу, але їсти хотілося постійно. Якось вона почувала знайоме ляскотіння. Наблизившись до краю стіни, Кіліт глянула вниз та аж залякла: там була насипана чимала купка дрібної мойви, яку приніс котам хтось із рибалок. Єдине, що її засмутило — посеред купи сидів місцевий деспот Ястик, наминаючи одну рибинку за одною. Навколо сиділи ще коти, які боялися долучитися до вечері, поки не поїсть „авторитет”. Може, так воно й було б, але у чреві Кіліт зненацька заборюкалося кошеня. Сіпнувшись та втративши рівновагу, голодна кицька шкереберть полетіла вниз, всією вагою впавши на гладкого ненажеру. І він втік. Засичавши, та пересмикнувши хвостом, Кіліт накинулася на їжу, немов бачила її вперше. Наступного вечора вона знов прийшла на котячу вечерю, але тепер вже як знаний лідер, зустрічи з яким уникає навіть нахаба Ястик.

Люди для чогось будують собі житло. Для чого вони це роблять, для Кіліт завжди було загадкою. Обліпили острів будиночками, мов мідії своїми мушлями. Таке враження, ніби більше їм нема де приткнутися. Попри те, що, усвідомлюючи чималу відповідальність, Кіліт не поспішала заводити собі людей, вона була змушена шукати собі тимчасового прихистку. Адже полювати на мишку або бігати у порт по рибку сил вже не було. Було бажання їсти та лежати у затишку.

Пошкрібшись у двері крайнього будинку, та голосно нявкнувши, Кіліт, дочекавшись, поки їй відкриють, тяжко перелізла у сіни. Вона ніколи тут не була, але все було вже приготовано до прийому гості: застелений у кутку старий піджак та мисочка з айраном. „Нарешті ти прийшла. Я вже думала ти родити зібралася у своїх скелях,” тихенько прошепотіла стара Демет. „Де ж ти бігаєш, відпочинь, тобі ж ще малечу годувати”. Демет була схожа на кішку. Схоже, вона прожила більше за решту людей і тепер стала розуміти котів. Вона не робила того, що зазвичай звикли робити люди, натомість вона навчилася бачити і чути справжній світ.

Все минуло. Була радість, був біль, була безсила байдужість. Котенята підросли, тепер кожен з них дбає сам про себе. Згодом не стало старої Демет, а в її будинку живуть інші люди, нерозумні й галасливі, мов чайки. Навіть кричать так само. Добре, хоч трохи заспокоїлися, та перестали дертися на її скелі. Хоча, може, знов прийдуть — подивитися на металеве одоробло, що тепер кліпає ліхтарем на вершині.

Богдана Гусак

Переможець літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2020р.

Народилася в Лебедині Сумської області. Закінчила Сумський державний педагогічний інститут ім.А.С.Макаренка. Філолог. Працює в Маловисторопському НВК. На сторінках преси з 1998 року. Видала поетичні збірки «Поезії душі моєї» (2012), «За маревом незвіданих доріг» (2016). Друкувалася в колективних збірках «Грані слова» (2014, 2015, 2017), «Слово» (2016), альманахах «Українська хвиля» (2016, 2017), «Харківський міст» (2016, 2017), «Лава» (2016). Дипломант фестивалю «Час Візбора — 2015» (м. Харків), ІІІ Всеукраїнського конкурсу ім. Леся Мартовича (2017) (м. Жовква).

ПЛАН

— Галя Ставинська навчається у педучилищі... Серйозна й цілеспрямована дівчина... Незабаром вона буде вчителем Галиною Семенівною... А ти? — черговий раз почала розмову мати. — Вчитися не хочеш... Друзі якісь сумнівні... Перспектив нуль...

— Я байк зроблю і поїду на фестиваль. А якщо пощастить, подорожуватиму світом...

— Ти?! Ох, Антоне, що з тебе тільки буде? Якесь ти нецілісна особистість. То барменом був...

— Але ж я зайняв друге місце на конкурсі...

— То графіті тебе заповнили...

— Усім подобаються мої графіті: Шевченко, Леся Українка у сучасних прикидах... Прикольно...

— Та ото тільки й того, що прикольно... А далі що? Все у тебе тимчасово. Загорівся — охолов. Захопився — і покинув. Ну чого тобі, синку, не вистачає?

— Свободи! Я — вільний художник. Творець...

— Творець-холодець... — сумно пожартувала Тамара Іллівна. — Ось придивися до Галі. Яка дівчина! І красуня, і розумниця, і спортсменка...

— І зануда...

— Ах, зануда?! Ну що ж... Я зрозуміла. Тобі отих розфарбованих дівуль з енергетиками подавай! Цигарки... Пиво... Випадковий секс...

— Ну це ти вже, мамо, перегнула! Чому випадковий? Навіть дуже не випадковий!

Кілька секунд вони дивилися один одному у вічі. При цьому Антон зробив таку міну, що завжди сувора мати не витримала, і вони обоє пирснули сміхом.

— Синку, синку... Ти ще такий молодий... Ти ж знаєш, як болить материнське серце, коли бачить, як її дитина страждає...

— Ну чого обов'язково страждає? Просто я себе ще шукаю, мамо, і скоро знайду.

— Скоро? Сину, тобі вже вісімнадцять. Майже на дорослого чоловіка тягнеш. Майже... — з притиском сказала Тамара Іллівна, поправляючи зачіску біля дзеркала. — Ти до Галі придивися. Вона одразу себе знайшла і поводить себе по-дорослому. Волонтер. Її і в дитбудинках, і в шпиталях знають. А які вірші вона пише!

— Вірші?!

— А ти що, не знав? Ви ж в одному під'їзді живете, в одній школі вчилися. Так, вона пише... і причому досить непогано. Принаймні я уже по радіо чула... І у літстудії «Зав'язь» її хвалять...

— Вірші, кажеш? Ну, це вже цікаво. Подивимося... — замислено промовив Антон і, взявши чергові балончики з фарбою, вирушив у тільки йому відомому напрямку.

— Ой, а ви чули, що Антон із 35 квартири... ага, отой непуцящий... мама у нього така достойна жінка, інженер... так ото такий екземпляр до нашої Галочки Ставинської прив'язався...

— Та ви що? Пропала дівка...

- Ні, вона не така... Обидити себе не дасть... Вона цього шалопая перевиховає...
- І то таке... Тільки для чого він їй потрібен? Он скільки хлопців на неї задивляється. Слава Богу, є на що ... А тут таке ... тьху. Руки то у фарбі, то у мастилі. Ходить незрозуміло де. Ледве тягнеться в училищі, хоч би закінчив. Біда матері...
- Що біда то біда... Галя — кремень. Таких, як Антон, вона лускає, як горіхи...

- Галочко, яка ж ти солодка! — промовив Антон, насилу відірвавшись від малинових припухлих дівочих вуст.— У мене дах зриває!
 - Дивись, обережно, а то і дно випаде! — дзвіночком заливалася Галя.— Антоне, так не годиться. Давай нарешті займемося справами. Перше, що на порядку денному,— твій план дій! Зрозумів?
 - Звісно, Галочко. Мій командир! План дій — це наше все!
 - Не глузуй! Ось побачиш, як зміниться твоє життя, коли ти будеш мати перед собою конкретну мету! Якщо виконаєш хоча б частину із наміченого, вважай, що ти переміг свою лінь як цілеспрямована особистість.
 - Галченятко моє... Ну в кого ти така цілеспрямована? От дивлюся на тебе і не збагну... Все ніби на місці: і макіяж, і зачіска, і прикид ... А ніжки!..
 - Антоне!
 - А що «Антоне»?! Галю, я ж правду кажу. Тільки бовдур може не закохатися у таку дівчину!
 - Яким же бовдуром ти був у школі!
 - Згоден! На всі сто відсотків! Тепер цю помилку я виправив!
 - Молодець. Отже, план.
 - О, так, звісно... План...
 - Бери ручку й папір. Пиши, бо я тебе знаю. Обіцяєш, а не виконуєш!
 - Для тебе, моя мила, що завгодно!
 - Пиши...
 - Пишу... «План на ... рік ».
 - Молодець. Так, перший пункт — «успішно закінчити училище ».
 - Училище... Записав.
 - Далі — «вступити до університету»...
 - Вступити... Проблематично...
 - Немає нічого неможливого... Ти здібний, тільки лінькуватий. Не відволікаймося. «Відмовитися від шкідливих звичок».
 - Е-е-е...
 - Так-так. І не заперечуй. Ти від природи міцний, гарний, а свідомо підриваєш дорогоцінне здоров'я. Пиши не роздумуючи!
 - Та пишу, пишу...
 - Четвертий пункт — «у разі потреби виконати військовий обов'язок перед Батьківщиною»!
 - Що за маячня, Галю! Кому зараз та армія потрібна? Треба від життя брати усе, поки молоді!
 - Але ж ти справжній патріот, чоловік усе-таки...
 - З тобою сперечатися — собі ж гірше! Дитячий садок, чесне слово! Тут стільки планів, що у мене паморочиться у голові. Галю, ну як усе це здійснити?!
 - Не прикидайся слабачком. Я знаю, ти зможеш. Було б бажання...
 - У мене сильне бажання тебе пригорнути й поцілувати!
- У розчинене вікно влетів пустотливий вихор, підхопив листок із «Планом...» і закинув його на полицю з Антоновими книжками.

- Кому це не сидиться такої пізньої години?
- Галя, а для учнів Галина Семенівна, почувши дзвінок, втомлено встала з-за стола, за яким перевіряла зошити, потерла замімілу шию рукою і відчинила двері. На порозі стояла змарніла й заплакана Антонова мати.
- Галинко...— тільки й промовила.
 - Худенькі плечі зрадливо трусилися.

— Тамаро Іллівно, є якісь новини?! Кажіть... кажіть! Я все витримаю. Я вже стільки сліз виплакала, молилася... Немає гіршого за невідомість!

— Галю, він живий... тільки... тільки тяжко поранений.

— Я відчувала, ні, я знала, що він живий! Серце підказувало! Не плачте, ми усе здолаємо разом. Поїдемо до нього. Від присутності рідних і близьких він швидше піде на поправку...

— Авжеж, Галочко, рідних і близьких...

Спохопившись, тремтячими руками жінка простягнула дівчині аркуш паперу, який увесь час пригортала до грудей.

— На ось... Випадково знайшла на книжковій полиці в Антоновій кімнаті... Галю, як добре, що мій син тебе покохав. Я навіть не здогадувалася, наскільки ти для нього важлива... Ну, я піду... Добраніч, моя люба. Завтра зранку про все домовимося.

Дівчина, все ще схвильована, розглядала пожовклий папірець, де знайомим почерком було введено «План на ... рік». Згадався той неймовірно щасливий день, коли вони жартували і раділи життю, насолоджувалися розмовами й поцілунками... Погляд сковзнув по написаному. Дуги чорних брів здивовано піднялися вгору, коли вона прочитала перший пункт — «кохати Галю»... Але ж вона чітко пам'ятала, що він записував зовсім інше! Пункт другий — «любити Галочку»... Сльоза потекла по щоці, змочила уста, що мимовільно розтяглися в усмішку.

— Антоне, мій найкращий у світі... Ти все-таки залишився собою і написав те, що хотів...

Нижче пункт третій — «обожнювати Галину Семенівну»...

От і маєш! Розчулена дівчина засміялася крізь сльози ... Так дзвінко, як того дня із Антоном. Їй стало легко й радісно, десь поділася втома. Хотілося танцювати.

— Дурнику, мій любий і... невірний. Як добре, що сьогодні ти подав мені звісточку про себе! Як я за тобою скучила! Я сумувала, ні, помирала від туги. Так було тяжко без твоїх витівок, голосу, рук, очей... Яка ж я ще по-дитячому наївна! Думала, якщо буду поводити себе як сувора вчителька, то зможу тебе перевиховати! Повчала, як жити, а насправді... Насправді ти і без мене усе прекрасно знав і давно вирішив. Щирим серцем і глибоким розумом вирішив...

Погляд сковзнув на останній пункт — «у разі потреби виконати військовий обов'язок перед Батьківщиною».

У білосніжному сьйві з'явилося рожеве марево... Воно не зникало, як завжди останнім часом, а почало набирати чітких обрисів. Русяве волосся. Малинові припухлі уста. Блакитні очі.

— Галочко...

— Я тут, любий! Антоне, все буде добре! Лікарі сказали, що найгірше позаду...

Хлопець широко розплющив очі й не міг повірити, що його Галинка, кохана дівчинка, реальна... ось тут... зовсім поряд...

— Пробач, що не попередив... Я вже потім зрозумів, що зробив боляче і тобі, й мамі... Хотів довести, що я дорослий чоловік і можу самостійно приймати серйозні рішення...

— Припини картати себе. Ти все правильно зробив. Ми з мамою у будь-якому випадку підтримуємо тебе. Не хвилюйся, тобі не можна...

Галя, як могла, намагалася приховати власне хвилювання, щоб не нашкодити пораненому. Вона швидко опанувала себе, увійшла в роль «вчительки» і загадково-піднесеним голосом запитала:

— А що це за дивовижний аркуш я тримаю в руках?! Здається, тут написано «План на ... рік». Кому ж належить цей надзвичайно цінний документ?!

У блакитних озерах очей засяяли пустотливі вогники. По-дівочому задержувате обличчя, яке лоскотали неслухняні русяві кучерика, вкрилося рум'янцем.

Уперше за довгий період лікування Антон усміхнувся. Йому хотілося якнайшвидше обійняти це «диво», поцілувати, посадити на коліна й заколихати, як маленьку дівчинку. Та поки що це було неможливо. Ледь поворушив пальцями у бинтах, відчувши знайомий біль. «Значить, ходитиму», — майнула світла думка. Натомість спохмурнів і винувато сказав:

— Галино Семенівно, це мій план... Вибачте, що вас підвів, розчарував ... Я не виконав того, що обіцяв...

— Ні, Антоне, ти помиляєшся. Твій план бездоганний, і виконав ти його блискуче.

Підійшовши навшпиньках до ліжка коханого, Галя низько схилилася, поправила ковдру й ніжно прошепотіла:

— І навіть перевиконав...

Владислав Дмитрук

Переможець літературного конкурсу «Світ у дитячих руках» 2021р.

Народився 13 липня 2008 року в селі Кинашеві Тульчинського району Вінницької області. У 2014 році пішов до першого класу Кинашівської ЗОШ I–III ступенів Тульчинського району, де навчаюся і зараз у 7 класі. З 2014 року навчаюся у Тульчинській музичній школі по класу «Баян». Граю на гітарі, піаніно, окулеле, джембо, діджеріду, які вивчаю сам. Співаю, складаю пісні, пишу вірші та казки, малюю, ліплю, вишиваю бісером.

УКРАЇНО МОЯ, УКРАЇНО!

Україно моя, Україно!
Ненько, птице моя сизокрила!
Ти для мене у світі єдина,
Ти єдина, Вкраїно мила!

Ми молимося, Вкраїно, за тебе,
Підведись із колін, розцвіти
Ти калиною серед синього неба,
Вгору віти свої піднеси!

Вже доволі страждань,
Горя, сліз, дорікань!
Вже доволі смертей,
Плачу бідних дітей,
Стогону матерів,
Скупих сліз батьків...
Вже пора підніматись з колін!

Вже пора, бо вже час,
Переміни якраз!
Вже пора підніматись на ноги!
Вже пора розпростерти і крила,
І летіти на вільні дороги...
І летіти, бо скресла вже крига!

А ми — діти твої, Україно,
Допоможем в майбутнє принести
Лише квіти і геть без полину,
Що отрує всю Батьківщину.
Лиш тоді, коли всі ми подбаєм
Про Україну і так, як про себе,
То буде вона вільна й багата,
Незалежна і суверенна!

ТАТОЧКУ, МІЙ РІДНИЙ...

Таточку, мій рідний,
Ти для мене все!
Згадую про тебе —
Серденько плаче...

Ти мене за руку
У поля водив,
Вчив життя любити,
Батьків шанувати,
Старших поважати,
Мамі помагати,
І свій край любити,
Природу берегти,
Україну боронити,
Як це робив ти...

Таточку мій рідний
Далекий і близький!
Згадую про тебе
Я завжди, завжди...
Думаю про тебе,
Тільки обійми...

«ВЕСНА» (ПІСНЯ)

Після зими в весняних росах
Вже соловейко щецета,
А поряд розплітає коси —
Шляхом квітучим йде весна

ПРИСПІВ

Там кетяги калини урочисті,
Неначе уквітча її земля,
Там є всі кольори в намисті,
А в душі — рідні, журливі почуття...

А ввечері в промінні сонця,
Верба хилиться до води,
Вже місяць загляда в віконце,
На небі світяться зірки...

ПРИСПІВ

Там кетяги калини урочисті,
Неначе уквітча її земля,
Там є всі кольори в намисті,
А в душі — рідні, журливі почуття...

МІСЯЦЬ СХОВАВСЯ ЗА ХМАРИ...

Місяць сховався за хмари,
Прокинулись з вітром тумани,
Он сонечко кличе, радіє,
А навколо все вже весніє...
Витьохкує он соловейко..
Куди ж ти, так рано-раненько?
Квітує усе різнотрав'я...
Такої краси ще не знав я...
Мій край, це моя Україна!
Від цього вже серденько мліє...

ОЙ ВІЗЬМУ Я СКРИПКУ В РУКИ

Ой візьму я скрипку в руки,
Та й піду гулять на луки...
Ранок чистотою сліпить очі,
Жайворон співає вже охоче...
В лісі протікають струмки чисті,
А весна в зеленому намисті
Ходить-бродить, пензлем все чарує,
І над фарбами довго мудрує...
І чаклує довго, і чаклує...
Вже летить до нас на хмарі білій літо,
І так п'янок-п'янок пахнуть квіти,
Яблуні додолу хилять віти,
А в саду гуляють малі діти...
Це моє село, мій рідний край...
Іще, моя скрипочко, заграй!
Тугу в моїм серці звеселяй!
Грай же, моя скрипочко, грай!

МОЯ ВКРАЇНО!

Моя Вкраїно!
Мій рідний краю!
Гориш в пожежі ти війни,
Роздертий ворогами на шматки...

Твої сини боронять рідну землю,
Твої сини воюють за свободу!
Вони обов'язково вернуть
І стануть на поріг рідного дому!

А хто поляже,
Тому вічна слава!
Героям слава!
Вовіки вічна слава на віки!

Я вірю!
Будеш вільна, рідна ненько!
Я знаю!
Будеш вільна на віки!

Моя Вкраїно!
Мій рідний краю!
Ти будеш вільна!
Вірю й знаю!

ЗАЖУРИЛАСЬ УКРАЇНА...

Зажурилась Україна...
Зажурилась мати...
Гинуть діти її милі...
Хлопці і дівчата...

Знов напали воріженьки
Знов нема спокою...
Знов топтати доріженьки
Треба нам з тобою...

Не журися, Україно,
Не журися, ненько,
А клятій війноньці
Вже кінець близенько!

Затанцюють ще на свято
Хлопці і дівчата!
Усміхнеться Україна...
Усміхнеться мати...

СВІТЛО НАДВОРІ...

Ніч, як удень —
Чарівні зорі
Співають пісень...

Та треті півні
Ранок збудили,
Кричали людям
Убили, убили...

Ти згори дивився,
На сніг і на біль,
І ти не журився —
Це все заметіль...

Замела, сховала —
А ось знайшли,
І вили, тужили,
І тихо ревли...

Потавили хрест
Насіяли квітів,
А ти із небес
Молився
За нас...
За нашу Вкраїну,
Нашу Батьківщину,
За нашу родину...

Софія Матийчку

Переможець літературного конкурсу «Світ у дитячих руках» 2021р.

Софія дуже мрійлива дівчинка. Ще змалечку придумувала невеличкі розповіді або вірші про свої іграшки. Полюбить читати, а також малювати. Улюблені книжки автора Джеремі Стронга «Ракета на чотирьох лапах» та «Гармидер у школі». Маленькою мріяла стати письменницею або художником.

ДВІ СОСИСКИ

Покотились дві сосиски
Й дві ковбаски покотились,
Ну а вдома пусті миски
Із котами залишились.
Наздогнали дві сосиски
І ковбаски наздогнали,
Ну а вдома повні миски,
«М'яу», — нам коти сказали.

ВЕСНА

Ось прийшла до нас весна,
Квітка в полі розквітає
І вітає нас вона,
На землі таке буває.
Ми вітаємо весь світ,
Падає крапель з дахів,
І чекаєм на приліт
З нетерпінням всіх птахів.

КВІТИ

Одного разу у Михайлика в школі всі хлопчики робили подарунки для дівчат. У кожного хлопчика був папірець, на якому було ім'я дівчинки, для якої він мав зробити подарунок. Михайлику дістався папірець з ім'ям Ліза! А Ліза була особлива дівчинка. І Михайлик вирішив подарувати їй квіти.

Хлопчик прийшов на галявину і побачив Лізу. Він почав рвати квіти. Ліза, побачивши це, сказала:

— Ммм, навіщо ти рвеш квіти?
— Я, я для теееебе, — відповів хлопчик.
— Ааа, це для мееене. На 8е березня?
— Так.
— Квіти- це красиво, але найкращий подарунок — це той, що ти зробив своїми руками, — сказала дівчинка.

Михайлик так і зробив, і подарунок вийшов кращим за квіти!

ЗІРКИ — НАШІ ДРУЗИ

На небі багато зірок в очікуванні, коли ж вони загоряться...

В кожній зірці — своя черга, свій час. Вони починають світити, зважаючи на свій номер.

Зірки дуже доброзичливі.

Навіть, коли зірка падає, вона світить, ніби в неї день народження.

Вона падає, іноді змінюючи траєкторію.

У зірок весело, але є і неприємності: Чорна Діра.

Кожен рік Чорна Діра нападає. Але зірки завжди виграють, тому що у них є скарб магії.

Але одного разу настала глуха ніч, коли Чорна Діра досить зухвало напала. Деякі зірки, як завжди, хотіли застосувати скарб, але його не було! Чому, ніхто не знав.

«Дивіться! — закричало Сонце. — Чорна Діра стає більшою, у неї магія скарба!»

ПЛАН ПОРЯТКУ

Перелякані тим, що вони бачать, зірки побігли до королеви — найвеликої зірки, на ім'я Цефея.

Вони почали розказувати їй про подію так:

«Там Чорна!» — каже перша,
«Вона забрала!» — каже друга,
«Вона стає!» — каже третя.

Поки вони це розповідали, Сонце закричало: «Вона тууут! «І враз всі зірки побігли хто-куди. Багато зірок не встигли, і Чорна Діра їх забрала до себе в велику діру.

Але деякі зірки змогли врятуватися. Це були королева і декілька маленьких зірок. Королева одразу ж побігла дратися з ворогом, а маленькі зірочки зібралися в купу і почали придумувати план порятунку.

Серед цих зірок була донечка Сонечка на ім'я Хвіста. Коли вона кудись летіла, то за нею залишався довгий слід.

Тож зірки придумали план порятунку, а саме: Хвіста полетить, залишаючи довгий слід, а Чорна Діра полетить за її слідом, намагаючись зловити, але Хвіста дуже швидка, і Чорна Діра не зможе її наздогнати. В цей час інші зірки підлетять і будуть кричати Чорній Дірі: «Ха-ха-ха!» Чорна Діра розгнівається і не зможе втримати всіх зірок, і вони повернуться назад.

ЯК БУТИ ДАЛІ?

«А наш скарб магії? Що з ним буде?» — запитала маленька зірочка. Ніхто не знав відповіді.

А одна зірка каже: «Мені не подобається план Хвісти, що вона полетить, а Чорна Діра за нею, а ми повинні сміятися. А якщо Чорна Діра полетить в інше місце? Я згодна з маленькою зіркою, це не найкраще, що ми можемо зробити.»

«Дивіться! — вигукнула одна з зірок. Чорна Діра починає зменшуватись! Це погано?»

«Так.» — відповіла Хвіста.

«Але як бути далі?» — почали запитувати інші зірки.

«Дивіться,— каже зірочка,— біля Чорної Діри є такі ж самі Чорні Діри, як і вона, тільки менші! І вони нападають на нас.»

МИ РОЗУМНІШІ

«Що будемо робити?» — запитала одна зірка. «Тікаємо!» — відповіла Хвіста і всі розлетілись в різні сторони.

Коли вони знову зустрілися, Хвіста сказала: «Нам треба повернути скарб магії.» «Дивіться,— сказала маленька зірка,— там є тунель, через який я можу пройти і забрати скарб.»

«Ой! Поки ми розмовляли, чорні діри стали коло нас! — сказала одна із зірок.— А давайте будемо літати по колу й закружляємо їх!»

«А ще давайте сяяти так яскраво, як тільки можливо!» — запропонувала Хвіста.

«Добре, давайте!» — закричали всі зірки. Так вони і зробили. А маленька зірка в цей час полетіла в тунель.

Коли вона була в Чорній Дірі, то одразу ж побачила скарб. Маленька зірка полетіла і взяла його, і вже хотіла повертатись назад, але її малесенька ніжка застрягла.

Тим часом маленькі чорні діри почали тікати, засліплені сяйвом зірок, і деякі із зірок помітили, що маленька зірочка попала в біду. Вони полетіли їй на допомогу і почали тягнути зірочку, але нічого не виходило.

«Швидше! Тунель закривається!» — закричала маленька зірка. І раптом одна із зірок здогадалась, що треба зробити. Вона взяла олівець і витягнула ніжку маленької зірки. Вони швидко вилетіли з тунелю разом зі скарбом.

«Ура! Все вийшло!» — зраділи зірки.

«І всі чорні діри улетіли!» — сказала Хвіста.

А велика Чорна Діра побачивши, що зірки повернули собі скарб магії, теж полетіла все далі і далі, а потім зникла назавжди.

Олександр Стрімовський

Переможець літературного конкурсу «Світ у дитячих руках» 2021р.

Народився у Харкові в 2010 році. Обожднює збирати різні колекції, захоплюється шахами та історичною літературою. Мріє знайти якийсь скарб або відкрити новий мінерал.

СПРАВЖНІ СКАРБИ

У кожній казці Добро змагається зі Злом. І найчастіше я бачу, що бідні — добрі та щиро-сердні, а багаті завжди злі, пихаті та брехливі. Я думав, що так само і в житті, але одного разу почув дивну історію про ... багатство та справжню дружбу.

І хочу розповісти її вам.

Жив собі на окраїні Харкова Сашко зі своєю родиною. Змалечку хлопець мріяв знайти скарб, щоб стати дуже багатим і купити все-все.

Його ровесники мріяли про інше: хтось про собаку, хтось полетіти на літаку, а друг Юрчик хотів стати відомим футболістом.

Сашко читав книжки про скарбощукачів, монети та пригоди. Одного разу в школі він почув історію про скіфську пектораль, яку знайшли саме в той день, коли народився його батько Борис. Це не могло бути просто збігом! Прикраса була така чудова, що хлопець поклявся і собі обов'язково прославитися, знайшовши справжній скарб.

Весь свій вільний час хлопчик приділяв цим пошукам: збирав металобрухт, мив, як золотошукачі в книгах Джека Лондона, пісок з Комсомольського озера, навіть перерив увесь бабусин город... Чогось по-справжньому цікавого, на його думку, Сашко так і не знайшов.

Усі знайдені скарби зберігалися у скриньці під ліжком. Час від часу хлопчак діставав їх та розглядав. Офіцерські пряжки, кулі, гільзи, якісь прикраси, мідні кільця, гудзики, уламок сапфіру, хрестики...

— Ось би сталося диво, і в мене з'явився справжнісінький металошукач,—кожного вечора Сашко загадував одне і теж бажання, вкладаючись спати. Юрко не дуже вірив, що Сашкове захоплення може принести комусь користь і часто наспівався над ним. Але хлопець не зважав на це.

Одного разу родини друзів вирішили поїхати до лісу на відпочинок. Поки батьки ловили рибу, а матусі накривали на стіл, хлопці ганяли м'яча. Сашко зробив сильний, але не дуже влучний удар. Юрко побіг за м'ячем. Тим часом Сашко попросив у батька лопату нібито накопати йому черв'яків. А сам примітив товстий дуб, що ріс на узліссі. Там обов'язково повинен бути скарб! Не пройшло й п'яти хвилин, як щось дзвякнуло під лопатою.

— Скарб! Справжній скарб! Сашко навіть кинув лопату і почав гребти руками. За хвилину він тримав бляшану скриньку. Зазирнувши, зойкнув від захвату — там були золоті та срібні монети. Дорослі були теж здивовані знахідкою. Тато навіть поплескав сина по плечу, але нагадав, що треба віднести скарб в міліцію. Тільки тут усі помітили, що Юрка досі немає. І стали його шукати.

Заглибившись у ліс, Сашко з Юрковою мамою натрапили на закинутий колодязь. Серед усілякого мотлоху там лежав непритомний Юрко.

Так Юрко опинився в лікарні. Йому потрібна була негайна операція, щоб хлопець міг ходити. Лікар сказав, що треба шукати гроші. А де ж їх взяти?

Сашко віддав увесь знайдений скарб без вагань для порятунку друга. Юрко видужав і знов почав тренуватися. Його батьки із вдячністю повернули залишок — п'ять монет, і Сашко поповнив ними свою колекцію скарбів...

Прошло майже п'ятнадцять років...

Треба сказати, що я теж захоплююсь футболом, маю власну колекцію монет і гематитів. Нещодавно по телевізору показували інтерв'ю з відомим футболістом Юрієм Олексовичем, і тут раптом моя мама спитала, чи хотів би я з ним зустрітись?

— Так! Дійсно так!

— Тоді ввечері нікуди не йди, у нас будуть гості.

А ввечері прийшов мій дядько Олександр, на честь якого назвали мене, зі своїм другом... Юрієм Олексовичем. Той приніс мені новенький м'яч з автографом, а дядько простягнув кляйсер, в якому лежало п'ять затертих монеток.

— Тепер ти справжній багатій, — посміхнулася мама...

І тут я все зрозумів: ці п'ять монеток стали символом здійснення двох мрій про багатство і славу. Тепер я знаю, що найбагатша та людина, яка має друзів та добре серце. І героєм може виявитися кожен, навіть рідний дядько.

Микита Федоров

Переможець літературного конкурсу «Світ у дитячих руках» 2020р.

Учень 9-Б класу навчально-виховного комплексу № 141 «ОРТ» м. Києва. Писемною діяльністю займаюся лише місяць.

Найменування творів: «Кінь та господар», «Історія справжніх друзів», «Таємна зброя», «Кріпацьке життя», «Чи справжня та віра, про яку нам говорять?», «Чудове життя», «Як допомога один одному родину врятувала», «Брехлива допомога», «Грішний грішного провчає», «Час».

ТАЄМНА ЗБРОЯ

Були собі дід та баба, і мали вони сина на ім'я Тарас. Жили добре, мали урожай та хліб в достатку. Ось виріс син, і вирішив піти своє життя шукати. Попросив бабку пирога спекти і покласти його у торбину, щоб з голоду не вмерти. Попрощався та пішов.

Довго йшов, аж вечоріло, і бачить дівчина біля річки плаче. А дівчина вродлива, волосся, як жито, золотисте, очі у неї зелені, заворожували своєю красою. І питає Тарас:

— Чого плачеш, дівчино вродлива? Невже щось трапилось у тебе? — з щирою цікавістю питає він.

— Я не плачу — говорить відвертаючись від Тараса дівчина.

— Я пісні співала й рушник вишивала, і впустила його у річку — від хвилювань у неї почали руки тремтіти.

— О Боже, чого так хвилюватись? Немов корову в карти прогнала. Зараз все дістанем.— намагаючись виглядати героєм-красунчиком, Тарас зачепився за свою ногу і полетів стрімголов головою в землю. Дівчина почала сміятися і вже сумний вигляд став більш щасливим. Парубок після феєричного польоту зійшов, покраснівши, у воду і дістав рушник.

— Дякую тобі, проси все, що хочеш, все одам — говорить дівчина.

— Спочатку як тебе звати, крале? — з пафосом питає юнак.

— Я — Варвара; так що ти хочеш?

— Мені нічого від тебе не потрібно.

— Ні, я тебе так просто не відпущу, візьми рушника мого. Після того як ти мене розвеселив, я готова віддати тобі його. Нехай він тебе оберігає та зігріває — дівчина розуміла що Тараса незабаром спіткає біда, бо була вона мавкою, а рушник був наділений магичними силами. Він був викупаний у річці, яка очищала та оберігала людей, які побували в неї. А нитки були із павутиння, такі ж міцні та вишукані. За повір'ями, якщо потрібно когось зловити та знищити, павутина стане кріпшою за метал, а якщо потрібно когось втримати — то слабка і рветься. І пере Краси, яким був прикрашений рушник, вважалися народним оберегом.

Взявши рушника, сховавши у надійне місце, пішов далі. Ось вже і настала глибока ніч — вирішив він прилягти та задрімати, і чує, що хтось стогне. Піднявши голову, Тарас побачив жар-птицю. За історіями старців, птиця харчується золотими яблуками, що дають молодість, красу і безсмертя; коли птах співає, з його дзьоба сиплються перли. Спів жар-птиці зцілює хворих і повертає зір сліпим, а перо стає зброєю, яка допомагає освітити або зняти прокляття і тим самим подолати нечисть. Жар-птицю притиснуло колодою, віна не міг звільнитися, тому й благала про допомогу. Підійшов Тарас до нього, звільняє та запитує:

— Як ти так потрапила у пастку?

— Я тікала від пугачів і випадково врізалася у дерево — і воно впало.

— Ну ти і незграба, повезло ж тобі, що я був поряд.

— За мій порятунок я віддаю своє перо, воно тобі знадобиться.

Взяв перо, сховав у безпечне місце, ліг хлопець дрімати.

Настав ранок. Вийшовши на лан, побачив він дракона. Це була кровожерлива тварина. Луска була, як щит, очі були червоні, наліті злістю та ненавистю.

Говорить Тарас до дракона:

— Навіщо ти спопеляєш луги? Чому ти такий злий? — з тривогою у серці запитує юнак.

— Я ненавиджу людей, тому тебе з'їм!

І схопилися вони у битві, дістав він рушник, який захищає його від вогню, взяв перо, який став мечем, почали битися. Довго бились: і день, і ніч, а сил — нема. Тоді з останньої сили та віри у перемогу, з криком, який пронизує душу й серце, Тарас протикає луску дракона. У цей момент, роздався гром посеред ясного неба, ніби щось вирвалось на свободу. І знімається закляття — це був юний лицар, якого злая відьма зачарувала. Він подякував Тарасу та й відав йому сої обладунки, які стали скарбом.

Прийшов до батьків своїх Тарас, так і почали вони жити поживати, добра наживати.

Літературному конкурсу «Людина. Доля. Епоха...» 10 років

Літературний конкурс «Людина. Доля. Епоха.»
відзначає свій ювілей

Юрій Ільчов (Диплом 2 ступеню)

Ліна П'ятак (Диплом 1 ступеню)

Ірина Коніхіна (Диплом 3 ступеню)

Зміст

Світлана Передерій	3
--------------------------	---

Поезія

Ольга Борисова	4
Наталя Грайворонська	6
Анна Зеленова	8
Руслана Коваленко	10
Галина Пашкова	12
Виталий Меланич	14
Виктор Лавров	16
Ольга Андрус	18
Валерія Белоус	20
Ольга Звягина	23
Світлана Єфремова	24
Надежда Штанько	26
Александр Мельник	29

Проза

Яна Вовк	34
Ірина Гармаш	37
Даниил Кравченко	40
Катерина Смірнова	42
Андрій Яковенко	44
Богдана Гусак	46

Перша спроба пера

Владислав Дмитрук	49
Софія Матийчку	51
Олександр Стрімовський	53
Микита Федоров	55
Літературному конкурсу «Людина. Доля. Епоха...» 10 років	57
Переможці першого літературного конкурсу «Людина. Доля. Епоха.» 2011р.	58

Літературно-художнє видання

Литературно-художественное издание

АЛЬМАНАХ

АЛЬМАНАХ

ЛЮДИНА. ДОЛЯ. ЕПОХА...

ЧЕЛОВЕК. СУДЬБА. ЭПОХА...

Випуск 5-6

Выпуск 5-6

(російською та українською мовами)

Редактура авторська
Верстка Федорко М. М.

Редактура авторская
Верстка Федорко М. М.

Підписано до друку 16,07,21.
Формат 60X84/8.
Ум. друк. арк. 6,98.
Наклад 50 прим. Зам. № .

Подписано в печать 16,07,21.
Формат 60X84/8.
Усл. печ. л. 6,98.
Тираж 50 экз. Зак. № .

Термін придатності необмежений

Срок годности неограниченный

Видавництво ФОП Федорко М. Ю.
Україна, м. Харків,
вул. Роганська, 144, кв. 86
+38 (098) 734-22-86
+38 (050) 323-55-86
e-mail: fop.fedorko@gmail.com

Издательство ФЛП Федорко М. Ю.
Украина, г. Харьков,
ул. Роганская, 144, кв. 86
тел.: +38 (098) 734-22-86,
+38 (050) 323-55-86
e-mail: fop.fedorko@gmail.com

Свідоцтво ХК №164 від 20.12.2005 р.
про внесення суб'єкта
видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції.

Свидетельство ХК №164 от 20.12.2005 г.
о внесение субъекта
издательской деятельности
в Государственный реестр издателей,
изготовителей и распространителей
издательской продукции.

Віддруковано згідно з наданим
оригінал-макетом у друкарні
Видавництво ФОП Федорко М. Ю.
61057
Україна, м. Харків,
вул. Сумська, 4, оф. 135
тел.: +38 (057) 758-19-46,
+38 (050) 323-55-86
e-mail: fop.fedorko@gmail.com

Отпечатано согласно с предоставленным
оригинал-макетом в типографии
Издательство ФЛП Федорко М. Ю.
61057
Украина, г. Харьков,
ул. Сумская, 4, оф. 135
тел.: +38 (057) 758-19-46,
+38 (050) 323-55-86
e-mail: fop.fedorko@gmail.com